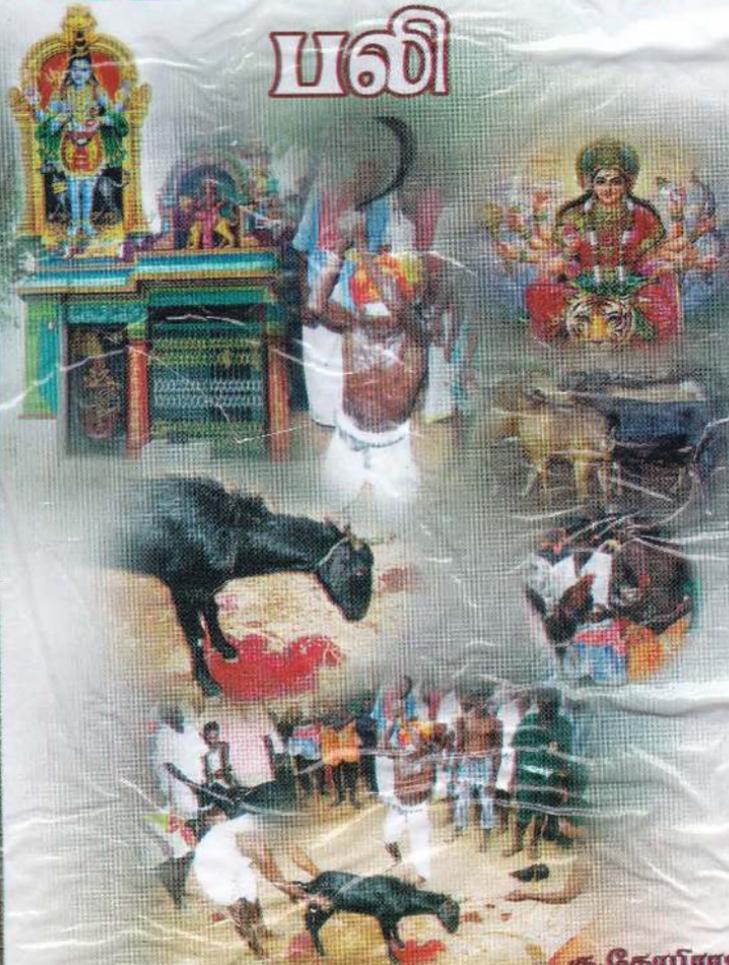

இந்து சமயப் பண்பாட்டில்

பலி

சு. கோபிநாத்

B.A.(Hons.), M.A.,

இந்து சமயப் பண்பாட்டின் பனி

கு.கோபிராஜ் B.A.(Hons.), M.A.,

நூல் : “இந்து சமய பண்பாட்டில் பலி”
ஆசிரியர் : கு.கோபிராஜ்
முதற்பதிப்பு : 2013
பதிப்பு விபரம் : முதற்பதிப்பு
பதிப்புரிமை : நூலாசிரியருக்கு
வெளியீடு : மாவை இந்து பொதுச்சேவைக்கழகம்
அச்சிட்டோர் : கொம்பியூற்றர் வேர்ல்ட், சங்காணை.
விலை : ரூபா 200.00

ஆசியுரை

மனிதனது ஆன்மீக தேவையை நிறைவேற்றவே ஆலயங்கள் விளங்கின. இவ்வாலயங்களில் வழிபாட்டு நெறிகள், சடங்காசாரங்கள் இன்றியமையாது விளங்குகின்றன. ஆன்மீக நெறியில் அன்பு, ஜீவகாருண்யம் மேன்மையானது. இவ்வாலயங்களில் மானிட பண்புகள், மேம்பாடுகள், விழுமியங்கள் போன்றவை அனைத்து உயிரினங்களையும் நேசிக்க வேண்டும் என்ற மனப்பாங்கினை வளர்த்தன. பிறர் துன்பங்களை தன் துன்பம் போல் ஏற்றுக் கொள்பவனே இந்து ஆவான் என இந்து மதம் எடுத்து இயம்புகிறது. இந்து மதத்தில் இயற்கை வழிபாடு மிக உன்னத நிலையில் பேணப்பட்டுள்ளது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக தெய்வங்களின் வாகனங்களாக விலங்குகள், பறவைகள் என்பன போற்றப்பட்டுள்ளன. இந்துக்களது நூல்கள் யாவும் அறத்தையே வலியுறுத்தி நிற்கின்றன. இதனை திருமுலர்

“யாவர்க்குமாம் இறைவர்க்கு ஒரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவிற்கு ஒரு வாயுறை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிடி”

என குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இன்றைய அறிவியல் வளர்ந்த பொழுதிலும் மனிதர்கள் மூடக்கொள்கையால் வேள்வி செய்வது தம்மை கீழ் நிலைக்கே இட்டுச் செல்லும் என்பதனை மறந்து ஆலயங்களை கொலைக்களமாக மாற்றுகிறார்கள். இது கண்டிக்கத்தக்கது. ஆன்மீக நெறிப்பட்ட வாழ்விற்கு ஆலயங்களில் உயிர் பலி வேதனைக்குரியது. ஆலயங்களின் நோக்கம் அன்பு, கருணை, சத்தியம், சேவை போன்ற பண்பாடுகளை வளர்த்தலே பிரதானமாகும். இவ் ஆலயங்களே மனோதத்துவ அடிப்படையில் வழிபாடுகளை வகுத்துக் கொடுத்தது. இந்துக்களது விரத அனுட்டானங்கள் சைவ உணவினையே வலியுறுத்துகின்றன. இதனை திருவள்ளுவர் “கொல்லான் புலாலை மறுத்தானை எல்லா உயிரும் கைகூப்பித்தொழும்” என குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்நிலையில் “இந்துசமயப் பண்பாட்டில் பலி” என்னும் நூலை உருவாக்கிய திரு.கு.கோபிராஜின் தேடல் போற்றத்தக்கது. மனித நேயத்திற்கு ஆலயங்களின் சேவையை மீண்டும் நினைவுபடுத்துவதற்கு எடுக்கப்பட்ட இந்த முயற்சி தேவையானது. இந்து அறிஞர்களின் சிந்தனைகளை மேலும் விளக்க இந்நூல் உதவும் என நம்புவதோடு மென்மேலும் அரிய நூல்களை ஆக்க இறைவன் அருள் புரிய வேண்டி அமைகின்றேன்.

ரூபினி வரதலிங்கம்
மேலதிக அரசாங்க அதிபர்
மாவட்ட செயலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

வாழ்த்துரை

திருமிகு குணரத்தினம் கோபிராஜ், B.A(Hons),M.A., அவர்களின் “இந்துசமயப் பண்பாட்டில் பலி” என்னும் தலைப்பில் எழுதி வெளியிடும் நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் மட்டற்ற மனமகிழ்வு அடைகின்றேன்.

இந்துசமய வழிபாட்டில் மிருகங்களைப் பலியிடும் வழக்கம் தொன்மைக்காலத்தில் இருந்ததாயினும் சமயத்தின் பெயரால் நடைபெறும் எந்தவித பலியும் முற்றாக நீக்கப்படவேண்டும் என்பது எமது கொள்கையாகும். ஆலயங்களில் நடைபெறும் பலி வழிபாட்டை சட்டமூலம் நீக்குவதற்கு வழிசெய்ய அனைவரும் ஒத்துழைப்பு வழங்கவேண்டும். இந்து சமயம் வளமுடன் மேம்பாடு பெறவேண்டுமென்றால் சமயத்தின் பெயரால் நடைபெறும் பலியிடும் பண்பாடு முற்றாக நீக்கப்படவேண்டும். “கோமாதா எங்கள் குலமாதா” என்ற கொள்கையைப் பாரெங்கும் பரப்புவதை செய்ய வேண்டும். இந்த உயரிய சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே எங்கள் பேரன்புக்குரிய மாணவர் கு.கோபிராஜ், (யாழ் மாவட்டச் செயலக புனர்வாழ்வு உதவியாளர்) என்பவர் இந்நூலை எழுதியுள்ளதை காலத்தின் கட்டாய தேவையாகக் கருதுகிறேன். அவரின் கன்னி முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன். வாழ்த்துகிறேன்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக இந்து நாகரிகத் துறையில் இந்து நாகரிகப் பாடத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற இவர் சைவ சித்தாந்தத்தில் முதுகலைமாணிப் பட்டமும்(Distinction Pass) பெற்ற பெருமைக்குரியவராவார்.

இவர் மென்மேலும் இது போன்ற நூல்களை எழுதி இந்து சமூக நல மேம்பாட்டிற்கு உரமூட்ட வேண்டும் என்று நயினை ஸ்ரீ நாகபூசணி அம்பாளின் பொன்னார் திருவடிகளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

பேராசிரியர் டாக்டர் மா.வேதநாதன்,
தலைவர், இந்து நாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

அணிந்துரை

மனிதனது வாழ்வானது உலகியல்நெறி, அறிவியல்நெறி, ஆன்மீகநெறி என்ற வழிகளில் மூன்று விதமாக பகுப்பிலே நடைபெறுகின்றது. உலகியல் நெறியிலே சமயக்கிரியைகளும், சடங்காசரங்களும் வழிபாட்டு நெறிகளும் இணைந்துவிட்டன. அறிவியல் நெறியிலே உணவுச்சங்கிலிக் கோட்பாடு முதல் ஒன்றின் இழப்பு இன்னொன்றின் வாழ்வின் தொடக்கம் என்ற விதியில் கொன்றால் பாவம் தின்றால் தீரும் என்ற நிலையுடன் சங்கமமாகியது இத்தகைய பொருள் விளக்கமற்ற பாமர மக்களையும் சேர்த்து இரண்டு நெறிகளையும் சமநிலைப்படுத்தி அன்புநெறியையும் ஜீவகாருண்யத்தையும் ஒருங்கிணைத்து சமயத்தினை சமுதாயத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்வதே ஆன்மீக நெறிகொண்ட வாழ்வாகும்.

முன்னொரு காலம் அறிவியலும் பொருளியலும் விருத்தியடையாத காலம் “பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துவிடும்” என்பதற்கிணங்க வயிற்றுப்பசியைப் போக்குவதற்காக கொலைத்தொழிலான வேட்டையாடல் தொழிலில் ஆரம்பித்து மந்தை மேய்த்தல் தொழிலுக்கு மாறி சற்று நாகரிகமடைய விவசாய பொருளாதாரத்திற்குச் சமூக அமைப்பு மாறியதும் வேட்டையாடலையும், மந்தை மேய்த்தல் என்பனவும் மறைந்தன. அத்துடன் பலியிட்டு வழிபாடு செய்து உண்ணும் பழக்கமும் மாறியது. கல்வியறிவு வளரத்தொடங்கியதும் மானிடப்பண்புகள், மேம்பாடுகள், விழுமியங்களைப் பேணவேண்டிய அவசியமும் சமுதாயத்தை, உயிரினங்கள் அனைத்தையும் நேசிக்க வேண்டும் என்ற மனப்பாங்கினை இந்துக்கள் சமயக்கல்வியினூடாக உபதேசித்தனர். அதன் விளைவாக இயற்கை வழிபாடு, விலங்குகள் வழிபாடு, ஊர்வன, பறப்பன என இன்னோரன்ன உயிரினங்களும் தெய்வத்தின் வாகனங்களாக உருவகிக்கப்பட்டு உயிர்களின் பெறுமதி வழிபாட்டின் ஊடாக உணர்த்தப்பட்டது. திருக்குறள், திருமந்திரம், திருமுறைகள் யாவற்றிலும் கல்விச்சிந்தனைகளும், உயிரினங்களை, மானிடத்தை, நேசிக் கும் மனப்பாங்கு விருத்தியும் இணைந்தே வளர்க்கப்பட்டவாற்றினை பலவாறு கண்டுணரலாம்.

இன்று யுத்தத்தின் பேரழிவுகள், உயிர் உடைமை இழப்புக்கள் என வலுவிழந்த மனித இனமாக வாழும் நிலையிலும் மறுபுறம் தகவல் தொழில்நுட்பம், அறிவியல், பொருளியல்சார் வளர்ச்சிநிலையில் முன்னேறிய பின்னரும் கூட ஆலயங்களிலே ஆணவத்தை பலியிட முன்வராது அன்புணர்வையும், அறிவினையும், கருணையையும் பலியிடும் மனிதராக ஒரு பகுதியினர் வாழ்ந்து வருவது வேதனைக்குரியது. சைவநெறி யாரையும் கட்டளையிட்டு வற்புறுத்தி கடவுளை வழிபடு என கேட்டதில்லை. உளவியல் சார்பான அணுகுமுறையூடாக அன்பு, கருணை, சத்தியம், இரக்கம், சேவை போன்ற பண்பாடுகளையே இறைவனின் பெயரால் சமுதாயத்தில் வளர்த்துவருகின்றது. அவரவர் அறிவுநிலை, மனப்பக்குவம், வாழ்க்கை வசதிகள், உணவுப்பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றை வகுத்து வெள்ளி, செவ்வாய், பிதூர்வழிபாடு, திதி, வார, விரத வழிபாடுகளை ஏற்படுத்தி குழந்தைகள் முதல் முதியவர்கள் வரை மனோதத்துவ அணுகுமுறைகளைக் கையாண்டு விரத வழிபாடுகளையும் ஆலய வழிபாடுகளையும் வகுத்துக் கொடுத்தது. இவ்வாறாக இயல்பாகவே அசைவ உணவினை விடுத்து சைவ உணவை ஏற்று வாழும் பக்குவத்திற்கு மக்களை அழைத்துச் செல்கின்றது.

ஒருநாள் உணவினை விரதநெறி என்ற பெயரில் விடுவதன் மூலம் வறியமக்களின் பசி, பட்டினிக் கொடுமையினை உணர வைத்து பிற உயிர்களின் மேல் இரக்கம், பரிவு என்பனவற்றை உருவாக்கிய பண்பு சைவநெறிக்குண்டு. இத்தகைய ஆன்மீக நெறிப்பட்ட வாழ்வியலுக்கு தம்மை மாற்றிக் கொண்டவர்கள் ஆலயங்களில் வேள்வி செய்வதனைப் பகுத்தறிவு இருந்தால் நிச்சயம் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். பகுத்தறிவென்பது ஆறாம் அறிவாகிய ஆன்மீக உணர்வு. ஆன்மீக உணர்வினால் வாழத்தலைப்பட்டோர் ஒருபோதும் உயிர் பலிகளை ஆதரிக்க மாட்டார்கள். சமயம் கடந்த மனிதநேயமே மிக மேலான ஆன்மீகவாழ்வின் ஆரம்பம் என்பதனைச் சித்த புருடர்கள் சிறப்பாக உணர்த்திச் சென்றனர்.

‘இந்து சமயப் பண்பாட்டில் பலி’ என்னும் இந்த நூலை எழுதிய கே.கோபிராஜ் எமது இந்து கலாச்சாரத்துறையில் சிறப்புக்கலைமாணிப்பட்டமும் சைவசித்தாந்தத்தில் முதுகலைமாணிப்பட்டமும் பெற்றவர். அவர் பல பயனுள்ள தகவல்களைத் தேடிப்பெற்று, பல்வேறு அறிஞர்களுடனும், பொதுமக்களுடனும் கலந்துரையாடிய அனுபவப் பகிர்வினையும் இணைத்து இந்த நூலை ஆக்கித் தந்துள்ளார். காலத்தின் தேவையறிந்து தக்க தருணத்திலே வெளிவரும் இந்த நூல் மனித மாண்பினை உயிரிரக்கத்தைப் பேணுவோர் மத்தியில் நிச்சயம் செல்வாக்குப் பெறும். இத்தகைய நூலை இந்து அறிஞர் உலகிற்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். எனவே திரு.கோபிராஜின் இந்த நூல் தரும் சிந்தனைகள் எல்லா மக்களிடையேயும் கருக்கொண்டு அன்பையும் கருணையையும் சேவை மனப்பாங்கினையும் பிறப்பிக்கும் சமரச சன்மார்க்க நெறியாகிய சைவநெறி தழைத்தோங்கி நிலை பெற ஊக்கமளிப்பதாக அமைய வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன். இந்நூலாசிரியர் மேன்மேலும் நல்ல நூல்களை ஆக்கவும், அவருக்கு சகல சித்திகளையும் ஆண்டவன் வழங்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து அமைகின்றேன்.

கொல்லா விரதம் குவலயம் எங்கும் ஓங்குக

- வள்ளலார் -

பேராசிரியர்
கலைவாணி இராமநாதன்
இந்துநாகரிகத்துறை
யாழ் பல்கலைக்கழகம்

அறிமுகவுரை

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானை எல்லா உயிரும் கை கூப்பி தொழும்”

என்ற திருவள்ளுவர் வாக்கு தெய்வீகமானது ஆத்மீகம் என்பது அறவழிப்பட்டது. மனிதனை புனிதனாக்குவது, திருக்கோயில்கள் எங்கும் நிறைந்த தெய்வங்கள் விசேடமாக வீற்றிருக்கும் புண்ணிய ஸ்தலங்கள் ஆகும். இத்திருத் தலங்களில் ஆன்மார்த்த, பரார்த்த வழிபாடுகள் நடைபெறுவது வழக்கம். எம்முன்னோர்கள் இருவகை வழிபாட்டு நெறிமுறைகளைப் பெரிதும் பேணினர். மனித வாழ்வில் ஒன்றை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். புண்ணிய பாவங்களே பிறவியைத் தீர்மானிக்கின்றன, என்ற உண்மையை அனைவரும் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். முற்பிறவிகளிலும் நாம் செய்த தீவினைகளில் இருந்தும் இப்பிறவியில் செய்த பிழைகளில் இருந்தும் எம்மைக் காப்பாற்றுமாறு கடவுளை மன்றாடுவதே யதார்த்த மனித வாழ்வாகும். பாமரராய் இருந்த மக்கள் பாவ புண்ணியம் பற்றி பெரிதும் அறியாதவர்கள் தம் அறிவுக்கு எட்டிய வழிபாடுகளை செய்தது உண்மை அவர்களின் படையல்கள் நம்பிக்கைகள் அறிந்தும் அறியாதலையே ஞானிகள் அருளாளர்கள் காலத்துக் காலம் தோன்றி அறியாமை இருளைப் போக்கி ஞானத் தெளிவை உருவாக்கினர். ஈழத்திருநாட்டில் சுவாமி ஞானப் பிரகாசர், நல்லைநகர் நாவலர் பெருமான், தவத்திருயோகர்சுவாமிகள் முதல் அஞ்ஞான இருளை அகற்றுகின்ற மெய்ஞானிகள் தோன்றி மிருகங்களை பலியிடும் அறியாமையை அகற்றினர். கோயில் வீதிகளில் கொலைக்களங்கள் உருவாவது எக்காலத்துக்கும் பொருந்தாது என பலர் எடுத்தியம்பினர். பல நூறு கோயில்கள் இக்கருத்துக்களை ஏற்று சைவ ஆகமம் சார்ந்த திருக்கோயில்களாக மாற்றம் பெற்றன ஒரு சில கோயில் சார்ந்த மக்கள் பலியிடல் பழக்கத்திலிருந்து விடுபட மறுத்தனர். ஈழத்தில் எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து பலியிடல் வழக்கம் மிகவும் அருகிவிட்டது. சில கோயில்கள் தங்கள் கோயில்களில் முன்பு பலியிட்ட வழக்கத்தைக் கூட நாகரிகம் கருதி சொல்ல விரும்புவதில்லை. பலியிடல் வழிபாட்டில், பக்தியை விட வாணிபம் தலைதாக்கி நிற்பதை அறியமுடிகின்றது. எதுவாயினும் எவருக்கும்

திங்கு எண்ணாத மிருகங்களை அன்போடு வளர்த்துவிட்டு ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் வெட்டி வீழ்த்தி வெறியாடுவது இறைபக்தி என சொல்வதை பண்புடையார் ஏற்கமாட்டார்கள். கடவுளைத் தேடுவதற்கு ஓராயிரம் வழிமுறைகள் உண்டு. எம்மண்ணில் பலியிடல் வழக்கம் பற்றி யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்ற திரு குணரத்தினம் கோபிராஜ் அவர்கள் ஆய்வு செய்து தனது ஆய்வினை இந்து சமயப் பண்பாட்டில் பலி என்பதை நூல்வடிவில் வெளியிடுவது அறிந்து வாழ் த்துவதில் ஆனந்தமடைகின்றேன். இவர் இந்து நாகரிகத்துறையில் மிகவும் ஆர்வத்தோடு விளங்குவதை நான் அறிவேன். செல்வ சந்நிதியிலும் இயங்கும் சந்நிதியான் ஆச்சிரமத்தின் வெளியீடான ஞானச்சுடர் மலரில் இவரது தரமான கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவர் சண்டிலிப்பாயை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர். கோயில்கள், பண்பாட்டு பாரம்பரியங்கள் நிறைந்த கிராமம் இவரது வளர்ச்சிக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. இவரது இவ் ஆய்வுக் கட்டுரை மிகவும் பயனுடையதாக அமையும். எனக் கருதுகின்றேன். எல்லாம் வல்ல தூர்க்காதேவியின் அருளை வேண்டி நூலாசிரியர் என் நல்லாசிகளை வேண்டி அமைகின்றேன்.

செஞ்சொற்செல்வர் கலாநிதி ஆறுதிருமுருகன்
 தலைவர், தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,
 தலைவர், சிவபூமி அறக்கட்டளை,
 ஓய்வுநிலைஅதிபர்,
 ஸ்கந்தவரோதயாக்கல்லூரி,சுன்னாகம்

வாழ்த்துச் செய்தி

நவீன கல்வி முறையில் ஆய்வு என்பது மிக முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றது. இவ் ஆய்வானது பல்வேறு துறைகளில் பல்வேறு மாணவர்களாலும், அறிஞர்களாலும் பல்வேறு பட்ட நோக்கங்களுக்காக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகளின் முடிவுகள் ஆய்வு அறிக்கைகளாகவும், ஆய்வு நூல்களாகவும் வெளியிடப்படுகின்றன. இவ்வாறு வெளியிடப்படும் ஆய்வு அறிக்கைகள், ஆய்வு நூல்கள் என்பன மக்களை சென்றடையும்போது மக்கள் அவற்றிலிருந்து பல்வேறு பட்ட விடயங்களை அறிந்து கொள்வதுடன் அவர்களின் சிந்தனை ஆற்றலும் விருத்தியடைகின்றது. மேலும் இவ்வாறான அறிக்கைகள், நூல்கள் என்பன குறித்த துறைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் ஏனைய ஆய்வாளர்களுக்கு ஆதாரமாகவும், உசாத்துணை நூல்களாகவும் அமைந்து அவர்களின் ஆய்வுகளுக்கு பேருதவி புரிகின்றன.

இவ்வகையில் சண்டிலிப்பாய் வடக்கைச் சேர்ந்த திரு. குணரத்தினம் கோபிராஜ் என்பவரால் “இந்து சமயப்பண்பாட்டில் பலி” எனும் நூல் அவரது ஆய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளியிடப்படுகின்றது. இன்று ஆலயங்களில் வேள்வி, பலியிடுதல் என்பவற்றிற்கு எதிராகப் பலரும் ஆதரவாக சிலரும் பல்வேறு கருத்துக்களை வெளியிட்டு வருகின்றனர். இந்நூலில் வேத காலத்தில் உயிர்ப்பலி, தமிழ் இலக்கியங்களில் உயிர்ப்பலி, உயிர்ப்பலி பற்றிய சமூகநோக்கு உட்பட பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாக நூலாசிரியரினால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இந்நூலானது கலைப்பிரிவில் பயிலும் மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக்கழகங்களிலே வேள்வி, பலியிடுதல் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் மாணவர்களுக்கும் பெரிதும் உதவியாக அமையும் என நம்புவதுடன், தமிழில் இவ்வாறான ஆய்வு நூல்கள் வெளியிடப்படுதல் அவசியமாகும் என்பதால் இவ் அரிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியில் ஈடுபடும் திரு கு.கோபிராஜ் அவர்களின் பணி மேலும் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

திரு.சு.முரளிதரன்,
பிரதேச செயலாளர்,
பிரதேச செயலகம், சண்டிலிப்பாய்.

உங்களுடன்...

சமூக, சமயப் பிரச்சினைகளின் உண்மையை மட்டும் தேடும் என் முயற்சிகளின் ஒரு மைல் கல்லான இவ் ஆய்வானது கலாச்சாரம், பண்பாடு சீரழிந்து வருமா? என்ற சமய கட்டமைப்புக்கு திசைகாட்டியாக சமய ஆன்மீக ஆர்வலர்கட்கு ஒரு கைநூலாக அமையும் என நம்புகிறேன்.

தொன்று தொட்டு எமது இந்து சமய பண்பாட்டில் பலியிடும் மரபு இருந்து வருகின்றது. ஆனால் இன்று அதிகம் குறைவடைந்தாலும் இன்று ஆலயங்களில் “வேள்வி” எனும் பெயரால் இம்மிருகங்களை பலியிடும் மரபு இருந்து வருகிறது. “இந்து” என்றால் அன்பு மனித நேயமாகும். உயிர்களிடத்தே அன்பை பேணுமாறு இந்து சமயம் சொல்கின்றது. இந்து கடவுள்கள் மிருகங்களைத் தமது வாகனமாக்கியதுடன் சிவபெருமான் பன்றிக்கு பால்கொடுத்த பரமபிதா ஆவார். இம்மிருகங்களை ஆலயங்களில் பலியிடுவது பொருத்தமானதா என்பதை இந்நூல் சுட்டிக்காட்டும். கடினமான பாதையினூடாக நடந்து வந்த என் பயணத்தில் இளம் தலைமுறைக்கும் எமது சமயத்தை விமர்சிப்பவர்களுக்கும் இந்நூல் தகுந்த பதிலை தரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. வாழ்க்கை என்பது பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் இடையிலான போராட்டம். இதில் நாம் கொண்டு செல்லக்கூடியது பொருள், வீடு, காணி எதுவுமல்ல “புண்ணியத்தை” மட்டுமே அடுத்த பிறவிக்கு கொண்டு செல்லலாம். எனவே “கொலை” என்பது பஞ்சமாபாதகங்களில் ஒன்று பாவத்தை செய்து நாம் துன்பத்தை அனுபவிக்கக்கூடாது.

இன்று பலியிடுவது என்பது சமயத்தின் பெயரால் வியாபாரமாக நடப்பது வருந்தத்தக்கது. நாம் இதற்கு பதிலீடாக தாவரபலி, ஏனைய பொங்கல், மடை பரவுதல் என்பவற்றை மேற்கொள்ளலாம். அல்லது இன்னோர் உயிரை வருத்தாது நாம் எம்மை வருத்தி விரதம் இருந்து காவடி எடுத்து வழிபாடு செய்வது சாலப் பொருத்தமானதாகும். மாறாக உண்மையான பக்தியினால் பலியிடுவதாயின் அந்த உயிரை விற்று அவ் ஆலயத்துக்கு பணத்தைக் கொடுக்கலாம். இது சாலச் சிறந்ததாகும். இன்று நவீன கணனி யுகத்திலும் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப ரீதியில் முன்னேற்றமடைந்த நிலையிலும் இப்பலியிடும் மரபு இன்றைய காலத்திற்கு காலத்தின் தேவையாக கருதமுடியாதுள்ளது.

கு.கோபிராஜ் B.A(Hons), M.A.,
சண்டிலிப்பாய் வடக்கு, சண்டிலிப்பாய்.
தொ.பே.எண் : 0779143167

பொருளடக்கம்

1.0	இந்துப்பண்பாட்டில் பளி	1 - 6
2.0	இந்து இலக்கியங்களில் பளி	7 - 17
3.0	இந்து சமய நெறிகளில் பளியிடும் மரபு	18 - 22
4.0	இந்து ஆலயங்களில் பளியிடும் மரபு	23 - 28
5.0	அறிஞர் பார்வையில் பளியிடும் மரபு	29 - 48
6.0	இந்து சமுதாயத்தில் பசுவைப் போற்றும் மரபு	49 - 55
7.0	நிறைவுரை	56 - 60

1.0 இந்துப்பண்பாட்டில் பலி

1.1 இந்துப்பண்பாடு - விளக்கம்

பண்பாடு என்றால் குறித்த ஒரு இனம் அல்லது சமுதாயம் தனது அறிவு அனுபவம் யுத்தி என்பனவற்றைப் பயன்படுத்தி தனக்கென வகுத்து தனித்துவமாகப் பேணிவரும் செயற்பாடே பண்பாடாகும்.

இன்னோர் வகையில் பண்பாடு என்பது புறவொழுக்கமல்ல உள்ளத்து உணர்வே ஆகும். அதாவது ஒருவன் சிறந்த தார்மீக நடத்தையும் ஆன்மீக குணங்களையும் அறிவுத் திறமையுடன் காணப்பட்டால் அவன் பண்பாடுடையவன் ஆவான். இப்பண்பாடு மனிதனுடைய உள்ளத்தின் செம்மையைக் காட்டுவதாகும். இதை திருக்குறள் “வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம் மாந்தர் தம் உள்ளத்தனையது உயர்வு” என்று குறிப்பிடுகின்றது.

காலரீதியாக நோக்கும்போது வேதங்கள் மனிதனுடைய உள்ளத்தோடு தொடர்புடையன. மனிதனை, வாழ்க்கை ஒழுங்கினை இன்றுவரை மரபு ரீதியாகவும், அறிவியல் ரீதியாகவும் வேதங்கள் பேணி வருகின்றன. போர்த்தெய்வங்கள், இசை, நடனம், தத்துவம் மற்றும் சமூகம் போன்றன வேதத்தின் கருவூலமாக உள்ளன.

இதிகாசங்கள் மற்றும் புராணங்கள் இந்துப் பண்பாட்டையும், கலாச்சாரத்தையும் பேணி வருகின்ற பெருமைக்குரியன. அத்துடன் மனித வாழ்விற்கு இன்றியமையாத அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பதைப் புகட்டி மனித வாழ்வை மேம்படுத்துகின்றன. சத்தியம் வெல்லும், தர்மம் நிலைக்கும், தீயவர்கள் அழிவர், செய்நன்றி மறவாமை போன்ற செய்திகள் இதிகாசத்திலே காணப்படுகின்றன.

மன்னர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்கள், கல்வெட்டுகள் போன்றவைகள் கூட இந்து நாகரிக வரலாற்றை அமைத்துக் கொள்ள உதவுகின்றன. பாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் பண்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் நாகரிகங்கள் எழுச்சி பெறுகின்றன என்றார். நாகரிகம் என்பது நாட்டின் மனிதத் தன்மையையும் அந்நாட்டின் விழுமியத்தையும் வழிவழியாக போற்றிக் காக்கும் பண்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதே ஆகும்.

உபநிடதத்தில் இந்துப்பண்பாட்டின் குருகுல முறை சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. சீடன் குருவை காணச் செல்லும்போது “சமித்” எனும் குருவின் அக்கினி வழிபாட்டிற்கு அத்தியாவசியமான பொருளைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். இந்துப் பண்பாட்டில் பெண்ணுக்கு முதன்மை அழிக்கப்படுகின்றது. இதனை அர்த்த நாரீஸ் வர வடிவத்தில் உமைக்கு இடப்பாகம் கொடுக்கப்பட்டதிலும், உமையை பார்வதி பரமேஸ்வரர் என அழைக்கும் மரபிலும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

திருக்கோயில்களைச் சுற்றியே கலைகள் வளர்ச்சி பெற்றன. சிற்பம், ஓவியம், இசை என்பன இவற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன. இறுதியாக இந்துப்பண்பாட்டின் மேன்மையை நோக்குமிடத்து எம்நாட்டில் மட்டுமல்லாது தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் மற்றும் மேலை நாடுகளிலும் வளர்ச்சி பெற்று வருவதைக் காணலாம்.

1.2 பலி - அறிமுகம்

பலி என்றால் என்ன என நோக்கும்போது ஆரம்பத்தில் தானியம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது அதாவது “தேவர்களுக்கு உணவு” நைவேத்தியம் இடுவது என்று பொருள்படும் பின்னர் பலி என்பது யாகம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இன்னொருவகையில் மிருகத்தன்மையை அழித்தல் என்று பொருள்படும் ஏனெனில் ஆலயங்களில் ஆன்மாக்களுடைய ஆணவத்தை, மிருகத்தன்மையை அழிக்கவே பலிபீடம் காணப்படுகின்றது.

1.3 பலியிடல் ஓர் அறிமுகம்

இந்து சமய வழிபாட்டு மரபில் இடம்பெற்று வரும் பலியிடுதல் பற்றிய முக்கிய சில விபரங்கள் இங்கு தரப்படுகின்றன.

1.3.1 பலிபீடம்

பலிக்களத்திற்குள் உள்ள பலிபீடத்தில் வைத்தே இந்த ஆடுகள், கோழிகள் பலியிடப்படும்.

1.3.2 பலிக்களம்

வேள்வி நடைபெறும் கோயில்களில் பலியிடுவதற்காக ஆலய முன்றலில் பலிக்களம் அமைக்கப்பட்டு இருக்கும் இது 20 X 20 சதுரத்துக்கும் இடைப்பட்ட அளவு கொண்டது. இதை வேள்விக்கு முதல் நாளே அமைப்பர். இது நிலத்தில் பனைமரம் அல்லது காட்டுத்தடி நட்டு குறுக்காக தடிகள் கட்டி இருப்பார்கள். வெளிப்புறம் நான்கு பக்கமும் பார்வையாளர்கள் இருப்பார்கள். பலிக்களத்தில் 2 பக்கத்திலும் வாசல் காணப்படும். ஒரு வாசல் ஊடாக நேர்த்தி செய்வோர் தமது கடாயை அல்லது கோழியைக் கொண்டு செல்வர். இதில் பலியிடுவோர். பூசகர், நிர்வாகத்தினர், கடாவைப் பிடிப்பவர். உதவியாளர்கள் என ஒரு சிலரே இருப்பார்கள்.

1.3.3 பலியிட முன்னுள்ள நிலை

பலியிட முன் வேள்வி நிகழ்விற்போது ஏனைய கோயில்களில் திருவிழா காலங்களில் உள்ளது போல் பொங்கல் மடைகள் இடம்பெற்று பகிர்ந்தளிக்கப் பல கோயில் வீதியில் கச்சான்கடை, தண்ணீர்ப்பந்தல் என்பன காணப்படும். இங்கு நண்பர், உறவினர் கூட்டம் கூட்டமாக காணப்படுவார்கள். அதிகாலையில் நான்கு மணிக்கு பானை வைத்து பொங்க ஆரம்பிப்பர்.

1.3.4 பலியிடல் நேரடி அனுபவம்

பலியிடலின்போது முதலில் பலியிடப் பயன்படும் கத்தியை பூசாரி பலியிடுபவர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களுக்கு விபூதி பூசி வேள்வியை நிகழ்த்தும்படி பணிப்பார். பலியிட பயன்படும் கத்திக்கு காவலாக தேசிக்காயினை கத்தியின் நுனியில் குத்தி வழிபடுவர்.

பலிக்களத்தில் பார்வையாளர் சுற்றிவர நிற்க மத்தியில் பலியிடுபவர் காணப்படுவார். அப்போது வாசல் ஊடாக உரிமையாளர் வரிசையாகக் கடாவைக் கொண்டு வருவார். அப்போது கடாவின் பின்னங்கால்களை ஒருவரும் செவியை அல்லது கழுத்தில் கட்டப்பட்ட கயிற்று நுனியை மற்றவரும் பிடித்து இழுக்க ஒங்கி வெட்டுவார். வெட்டில் தலையை வேறாகவும் உடலை வேறாகவும் துண்டிக்கப்படும். உரியவர் தலையை உடலை துடிதுடிக்க இழுத்துவருவார்.

பலிக்களத்தில் ஒரு சிலரே காணப்படுவர். இவர்களில் வெட்டுபவர் கடாயை வெட்டியவுடன் கத்தியை உதவியாளரிடம் கொடுக்க அவர் துணியால் துடைத்து கொடுப்பார். பின் தொடர்ச்சியாக வெட்டப்படும். இறுதியில் ஆடு அல்லது கோழி வெட்டப்படும். பலியிட்டபின் பலிக்களத்தில் பூசை இடம்பெறும். பின்னர் பலிக்களத்தில் இருந்து ஊரின் எல்லைவரை இளநீர் அடுக்கி வைக்கப்பட்டு பூசாரி அதை 2 துண்டாக வெட்டுவார். இது “பழி வெட்டுதல்” எனப்படும். அடுத்து இரத்தம் கலந்த சோற்றினை மக்கள் தலைக்கு மேலே வீசி கொள்வார்கள். இது பலியரிசி எனப்படும்.

1.3.5 8ம் மடை

வேள்வி நடைபெற்று அடுத்த கிழமை அதேநாள் 8ம்மடை எனப்படும். சில கோயில்களில் இது காலையிலும் சில கோயில்களில் இது மாலையிலும் இடம்பெறும். 8ம் மடையின்போது அநேகமான இடங்களில் பலியிடல்

இடம்பெறுகின்றது. சில இடங்களில் மட்டும் கடவுளரை மகிழ்ச்சிப்படுத்த பலகாரம், பழங்கள், பொங்கல் வைத்து மகிழ்ச்சிப்படுத்துவர். இது இறுதியாக நடாத்தப்படும்.

1.3.6 கத்தியின் வடிவமைப்பு

வேள்வி நிகழ்வுக்காக பயன்படும் கத்தி பிரத்தியேகமாக வடிவமைக்கப்பட்டது. தனி உருக்கினால் ஆனது. 2 அடி நீளமும் கொண்டது பிடியின் நீளம் 1 அடிக்கு மேலாகும். கூரிய கத்தி 5Kg, 7Kg வரையான நிறையுடையது. கத்தி ஓரத்தில் பூச்சித்திரம் காணப்படும். இவை அனைத்தும் நேரடியாக அவதானிக்கப்பட்டவை ஆகும்.

1.3.7 காலம்

வருடத்தில் ஒரு தடவை மட்டுமே ஒவ்வொரு கோயிலிலும் இவ்வழிபாடு இடம்பெறுகின்றது. பெரும்பாலும் சனிக்கிழமை அல்லது ஞாயிற்றுக்கிழமை தான் இந்த விழா நடைபெறுகின்றது. 'விளக்கு வைத்தல்' எனும் சடங்கு இடம்பெற்று 7ம் நாள் வேள்விக்குரிய நாள் ஆகும்.

சில கோயில்களில் திங்கள், புதன் நாட்களில் வேள்வி இடம்பெறுகின்றது. இவ்வேள்வி வழிபாடு வருடத்தில் வைகாசி, ஆனி மாதங்களில் நடைபெறுகின்றது. இதற்கான காரணங்கள் வெப்பம் அதிகம், பலிக்களம், பலியிடுவதற்கு முன்னுள்ள சித்திரை, வைகாசி, ஆனி ஆகிய மாதங்களில் சிவ வழிபாடு இடம்பெறுவதாகவும் இக்கால வெப்பம் தாங்கமுடியாது கடவுள் இருப்பதால் அவரை குளிரவைக்க இரத்தபலி கொடுப்பதாகவும் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர். இன்னோர் வகையில் வெப்பத்தில் பயிர்களுக்கு தண்ணீர் தேவையாக இருப்பதால் இரத்தபலி கொடுக்கப்படுகின்றது.

பிரபல்யமான ஆகமம் சார் கோயில்களில் திருவிழா தொடங்கினால் மக்கள் மாமிசம் சாப்பிடுவதில்லை. இதனால் இந்த வேள்வி சந்நிதி, நல்லூர் கோயிலில் முன்னரே நடத்துகின்றதாக சிலர் தெரிவித்தனர். சில கோயில்களில் திருவிழா ஆரம்பமாக முன்னர் வேள்வி நடைபெற்று முடியவேண்டும் எனும் பொதுவிதி குறிப்பாக நயினாதீவு கொடியேறமுதல் வேள்வி நடைபெற்று முடியவேண்டும். அடுத்து இம்மாதங்களில் பழங்கள் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. வேள்வியின் முன் மடைபலி, பொங்கல் பொங்கி பழங்கள் பரப்பிவைத்தல் அவசியம் என்பதால் இக்காலத்தில் பழங்கள் மலிவு, காய்பிஞ்சுகள் நல்ல மலிவு என சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

.....
 பசுக்களை வலஞ்செய்து வணங்கித் துதித்துப் புல்லுக்
 கொடுத்தலும் ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டுதலும் கடவுளுக்கும்
 ஆசாரியருக்கும் பசுவை தானஞ்செய்தலும் குற்றமற்ற
 இலக்கணங்களையுடைய இடபத்தைக் கடவுள் சந்நிதிக்குத்
 தானஞ் செய்தலும், தேவாலய திருப்பணியின்பொருட்டு
 சகடத்திற்கு எருது கொடுத்தலும் இளைத்த பசுவைக் கண்டு
 இரங்கித் தாம் வாங்கி வளர்த்தலும் பெரும் புண்ணியங்களாம்.
 - ஸ்ரீலயூர் நாவலர் பெருமான் -

தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான் பிறிதூன் உண்பான்
 எங்ஙனம் ஆளும் அருள்

- வள்ளுவர் -

2.0 இந்து இலக்கியங்களில் பலி

2.1 வேதங்களில் பலி வழிபாடு

வேதங்களில் பலி வழிபாடு என நோக்கும்போது வேதத்தின் முற்பகுதிகள் ஒரு வேள்விச் சமயத்தையே பற்றி போதிக்கின்றன. பிற்காலத்தில் இதையே அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆறு தத்துவமுறைகளில் ஒன்றான பூர்வ மீமான்சை உண்டாயிற்று. இம்முறை கருமத்தை அல்லது சடங்குகளைச் செய்வதையே வேதத்தின் ஒரு விளக்கமாகக் கொள்கிறது. ஒரு தெய்வத்தை மகிழ்விப்பதற்காகவே ஒரு பொருள் படைப்பதே வேள்விச்சடங்கு அல்லது “யஞ்சும்” என்பதாகும். சாதாரணமாக உருக்கப்பட்ட எண்ணெய், தானியங்கள், சோமரசம் ஆகியன படைக்கப்படும். இன்னும் சில வேள்விகளில் மிருகங்களும் பலியிடப்படுவதுண்டு. இந்திரன், வர்ணன், மித்திரன் போன்றவர்கள் இங்ஙனம் வேள்வியால் திருப்தி செய்யப்படுபவர்கள் தேவர்கள் ஆவர். இவர்கட்கு கொடுக்கப்படும் பலி, வேள்வியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் அல்லது தூய வேள்விப் பிரசாரத்தில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் வேள்வித் தீயில் அளிக்கப்படும். இலங்கையிலேதான் அக்கினிக்கு முக்கியத்துவம் கிட்டியது. அவன் தேவர்கட்கும் மனிதர்கட்கும் நடு பயனாய் விளங்கினான். அக்கினியை விளித்துப் பேசப்படும் ஒரு வேதப்பாடலின் கருத்து பின்வருமாறு

அக்கினியே வருணனை எங்கள் வேள்விக்கு அழைத்து வா இந்திரனையும் வான மண்டலங்களின்று அழைத்துக் கொண்டு வா ஆகாயத்தினின்று மருந்துகளையும் கொணர்ந்து சோ”

ஆரம்பத்தில் வேள்விகள் யாவும் சாதாரணமாய் இருந்தன. ஏடு மதச்சடங்கைச் செய்ய விரும்பும் ஒருவன் தான் மட்டுமே அதனை செய்ய இயலும். வேள்வி முறைகள் சிக்கல் நிறைந்தன. இதன் பின்னரே குருக்களின் உதவி தேவையாயிற்று. குருக்களின் பணிகள் இன்னலேயென்று வரையறை செய்யப்பட்டன. அவை செய்யப்பட வேண்டிய இடமும் காலமும் குறிக்கப்பட்டன.

பிராமணங்களில் சொல்லப்பட்ட வேள்விச் சமயமானது உண்மையிலேயே கொடுக்கல், வாங்கல் முறையிலும் மனிதர்களுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் இடையே நான் உனக்கு இன்ன தருவேன். நீ எனக்கு இதைச் செய்ய வேண்டும். என்ற பயன் நோக்க அடிப்படையிலும் அமைந்திருந்தது. பிரமன் மனிதர்களைப் படைத்து அவர்களை வேள்வியை ஒரு காமதேனுவாகக் கருதச் செய்தான்." தேவர்களை விரும்பிப் போற்றினால் அவர்கள் மனிதர்களிடம் விருப்பம் கொள்வார்கள்" என்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் கீதையில் சொல்கிறார். மேலும் நன்மை படைப்பவராகி கிருஷ்ணர் இதை தொடர்ந்து விளங்கும் போது வேள்விகளால் மகிழ்ந்து தேவர்கள், நீங்கள் விழைகின்ற இன்பங்களைப் பெறச் செய்தவர்கள், மற்றவர்கள் கொடுப்பதை மட்டும் பெற்று அனுபவித்து விட்டு பதிலுக்கு ஏதும் செய்யாமல் இருப்பவர்கள் யாரோ அவர்கள் திருடர்கள் ஆவர்.

வேதச் சடங்குமுறை தத்துவத்தின் அடிப்படை உண்மை இதுவே. இதுவே சமயம் தோன்றுவதற்கு அடிகோலியது. நன்மை செய்யும் தேவரை மகிழ்விக்க வேண்டும். அப்படி செய்தால் தான் அவர்கள் மனிதனுக்கு நன்மை செய்வர், கேடு செய்யும் துஷ்ட தெய்வங்களும் திருப்தி செய்யப்படும். அப்படி செய்தால் தான் அவை மனிதனுக்குக் கேடு செய்யாமல் இருக்கும் தெய்வங்களை மகிழ்விப்பதற்கு என ஏற்பட்டதும் பலரும் ஏற்றுக் கொண்டதுமான ஒரு முறையே வேள்வி முறை ஆகும்.

வேள்வியின் சாராம்சம் ஒருவனுடைய பொருளை இறைவனுக்கு தியாகம் செய்வதாகும். இத்தியாகம் உண்மையில் நம்பிக்கையோடு செய்யப்பட வேண்டும். தேவர்களே நாங்கள் எவ்வித வேள்விப்பணமும் வைப்பதில்லை. நாங்கள் புனிதமான வேத திருப்பாடல்கள் அனைத்தையும் சொல்லி சொல்லி வழிபடுகின்றோம். என்கிறது சாமவேதமாகும்.

2.2 உபநிடதங்களில் பலிவழிபாடு

உபநிடதங்களில் பலி வழிபாடு என நோக்கும்போது கடோபநிடதம் நம்பிக்கையோடு செய்யப்படாத வேள்விக் காரியங்கள் பயனற்றுப்போவதை விளக்க ஓர் கதை உண்டு. வேதத்தை நன்கறிந்த வாஜஸ்ரலசர் என்ற ஒருவர் மோட்சத்தை அடைய விரும்பி ஒரு யாகம் செய்தார். அந்த யாகத்தின் விதிமுறை என்ன எனில் யாகம் செய்பவன் தன் உடைமை யாவற்றையும் இலவசமாக வழங்கி விடவேண்டும். ஆனால் பொருட்கள் மேல் அவருக்குள்ள பற்றுக் காரணமாக அவற்றை விட்டு ஒழுகுதல் சிறப்பானதாகும். வாஜஸ்ரவர் யாகத்திற்கு என பால் வற்றிப்போன கிழட்டுப் பசுவைக் கொடுத்துவிட்டான். பெறுபவனுக்கு இப்பசுக்கள் ஒரு சமையாகவே இருக்கும். வாஜஸ்ரவசர் மகன் நசிகேதன் இவற்றை எல்லாம் சிந்தையோடு கவனித்துக் கொண்டு இருந்தான். தந்தை குறைபாட்டோடு செய்த வேள்வி தனக்கு எந்த நன்மையும் கொண்டுவராது என எண்ணினான். எனவே தன் தந்தையாரிடம் சென்று “என்னை யாருக்கு கொடுப்பீர் எனக் கேட்டான். முதலில் அம்முதியவர் தன் மைந்தரசன் வார்த்தைகளைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் நசிகேதன் விடாப்பிடியாக கேட்டபோது முதியவர் வெகுண்டு உன்னை இயமனுக்கு கொடுக்கப்போகின்றேன். என்றார். பின்பு அக்கதையில் வருவது போல் நசிகேதன் தன் தந்தையாருக்கு கோப வார்த்தைகளை நிறைவேற்ற எமலோகத்திற்குப் போய் அங்கு சாவுக்குப் பின் உள்ள வாழ்க்கையின் இரகசியத்தை இயமனிடம் கற்றுக் கொண்டான். இக்கதையினின்று யாகத்தில் உண்மையாயிருத்தலே முக்கியம் என்பது புலனாகின்றது. யாகம் செய்வதை விட அதைச் செய்யக் காரணமாகிய உணர்ச்சியே முக்கியம் ஆனது.

வேத உபநிடத நூல்களும் வேள்விகளை முழுமனத்துடன் வரவேற்றதாக குறிப்புகள் இல்லை. பிராமண இலக்கியத் தகவல்களின்படி ஆரம்பகால வாழ்விலே மக்கள் வேள்விச் சடங்குகளை ஆற்றி வந்தபோது வேள்விச் சடங்குகள் உச்ச நிலையை அடைந்தன. அப்போது வேள்விச் சடங்குகளின்

கொள்கைகள் ரிசிகளாலும் ஞானிகளாலும் நிராகரிக்கப்பட்டன. வைதீகக் கல்வி, வேள்வி, ஆகியவற்றிற்கு எதிர்ப்பு புராதன காலம் தொட்டே நிலவி வந்துள்ளன என்று பாறாவா என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார் இருக்கு வேதம் மண்டுக சூத்திரத்திலும் ஐதரேய ஆரண்யகம், கௌஷீதகி உபநிடதம் ஆகியவற்றிலும் இத் தகைய போக்கினை காணலாம். வேள்விகள் இயற்றவேண்டும் என சொல்பவர்கள் அது ஏன் இயற்றவேண்டும் என்பதன் பொருளை அறியாதவராக உள்ளனர் என்கிறது. ஐதரேய ஆரணியம் இத்தகைய எதிர்ப்புக்கள் ஐயப்பாடுகள் பிற்பட்ட வேதகால பகுதியிலேயே ஆரம்பமாகி விட்டன. வேள்வியில் பலியிடப்பட்ட உயிர்கள் வேள்வி முடிவில் மீள உயிர்ப்பிக்கப்பட்டாலே வேள்விகளின் பயன் பூரணமடையும் எனவும், அப்படியில்லாதவிடத்து வேள்வி செய்தோர் தீராத நரகமடைவர் எனவும் பிற்கால வேதகால ஞானிகள் உணர்த்தினர். வேள்வி சடங்குகளில் அதி திருப்தியுற்றோர் வனம் சென்று வேள்வி பற்றி தியானம் செய்து இவ்வாறு அவற்றின் உட்பொருளை விளக்கினர்.

2.3 சங்க இலக்கியங்களில் பலி வழிபாடு

சங்ககால இலக்கியங்களில் பலிவழிபாடு அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளது. சமுதாயத்தில் நிலவிய பழக்கவழக்கங்களை இலக்கண நூல்களும் இலக்கியங்களும் சுட்டுகின்றன. தொல்காப்பியம் காலத்தில் முந்திய தமிழ் இலக்கண நூலாகும். தொல்காப்பியர் வகை, திணையூர் அலிப்பலி என்ற ஒரு துறையைச் சுட்டுவர். போரில் வெற்றி பெறுவதற்காக வீரன் போர்த்தியூள் தன்னையே அலியுணவாக வழங்குவார்.

“ஒல்லாந்தர் நாளை பெரியவர்க்கண்ணிச் சொல்லிய வகையின் ஒன்றொடு புணர்ந்து தொல்லுயர் வழங்கிய அலில்பலியாணும்.”

என சங்க இலக்கியம் சான்று பகிர்கின்றது.

போர் காரணமாக உயிரைத் துச்சம் என எண்ணிச் சொன்ன சொல்லைக் காப்பதற்காக உயிரையே ஒருவன் வழங்கிய நிலையை அறியமுடிகின்றது. அவன் உயிரைப் பெரிதாக மதிக்கவில்லை. சொன்ன சொல்லைக் காத்தவைப் பெரிதாக மதித்தனர். இங்ஙனம் பலி கொடுக்கும் பழக்கம் தொன்று தொட்டு இருந்து வருகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் தெய்வங்களுக்கும் பலி கொடுத்தலை மேலும்

“பலி பெறு கடவுட் பேணிக் கலி சிறந்தது”
உயிர்பலி பெறார்

எனும் பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் வெட்சித் திணையில் நடுதல் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது. இறந்த வீரர்களின் நினைவாக நாட்டப்படுவது நடுதல் ஆகும். இதனை,

“விதத் தொடை மறகர் வில்லிடத்
தொலைத்தோர் எழுத்துறை நடுகல்” மற்றும்
“நல்ல மர்க் கடந்த நானுடை மறவர்
பெயரு பீடும் எழுதி.....”

எனும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. உலகம் பற்றிய பெயரும், பீடும் எழுதி தெய்வமாகப் போற்றி உள்ளனர். இத்தகைய நடுகல் தெய்வங்கட்கு உயிர்பலி கொடுத்து வழிபட்டு உள்ளனர். இதனை,

“முரசங்களுக்கு உயிர் பலி கொடுத்தல்”

எனும் பாடலடி நடுகல் வழிபாட்டை குறிப்பிடுகின்றது. சங்க காலத்தே அரசர்கள் முரசுகளை தெய்வம் போல பெரிதும் மதித்தனர். போர்முரசு வெற்றி நல்கும் முரசு என்பது அக்காலநம்பிக்கை.

“குருதி வேட்கை யூரு கெழு முரசும்
மண்ணி வாரா வளவை யெண்ணெய்....”

எனும் பாடலடி போர்முரசை குறிப்பிடுகிறது. தெய்வத்திற்கு உயிர்ப்பலி கொடுத்து நன்றிக்கடன் செலுத்துதலே முறை ஆகும். சில சமயங்களில் பலி கொடுக்காமல் பலி கொடுக்கும் பொருட்களை வேண்டிக் கொண்ட கோயில்களில் கொண்டுபோய் விட்டு விடுவர். இதனை

பலி செலுத்ததல் என்று குறிப்பிடுவர். சங்க காலத்திலே இங்கு காணப்பட்டதை அகநானூறு கூறும்போது

“கள்ளும் கன்னியும் கையுறையுமாக
நிலை கோட்டு வெள்ளை.....”

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

கொம்பினையும் தொங்கும் காதினையும் உடைய வெள்ளாட்டுக்கிடாயை தெய்வத்துக்கு கையுறை பொருள் உறை என்ற அடிப்படையில் வழங்குவர். கோயில் நேர்த்தி வைத்தோர் கிடாய், சேவல், காளை, போன்றதைச் சொல்லாமல் கோயிலில் வைத்துவிட அதை விற்று நிர்வாகம் கோயில் நிதியில் சேர்ப்பர்.

சங்க காலம் விலங்கு பலியிடலை பற்றி பேசுகின்றது. மனிதனையோ, பறவையையோ, பலியிடப் பெற்றதைக் காணமுடியவில்லை. தொல்காப்பியம் ஆடிப்பலி என்று மனிதன் உயிரைத் தானே ஈதலைக் காட்டுகின்றன.

இக்காலத்தே சிலப்பதிகாரத்தில் உயிர்ப்பலி கொடுத்த செய்தி அறியமுடிகின்றது.

“ஆர்த்துக் களங் கொண்டோ ராரமரமுலத்து ஆர்த்து
கடைசி.....”

எனும் பாடலடி உயிர்ப்பலி கொடுத்த செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது.

வெற்றியின் பொருட்டு வீரர்களை, தம்மரசன் வெற்றி கொண்டமைக்காக தம் தலையை அரிந்து நரபலி பீடிகையில் வைத்து உயர் கடன் தந்தோம் என்று முரசில்லாமல் தெரிவித்தனர்.

கொற்றவைக்கு உயிர்பலி கொடுத்ததாக சான்றுகள் உள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் தருமுருகனாற்றுப் படையிலும் பரிபாடலிலும் கொற்றவை என்ற சொல்லாட்சி உண்டு

“வெல் போர்க் கொற்றவை சிறு....”

(தடுமுருகு 258)

வெற்றியின் தெய்வமாகி கொற்றவை சுட்டப்பட்டதோடு முருகன் கொற்றவையகர் மகன் என்பது கருத்தாகும்

“நெற்றி விழியா நிறைத்திலகமிட்டானே....”

கலிங்கத்துப் பரணி முழுக்க முழுக்க போர் நூலாகும். போரின் வெற்றிக்கு காரணமாய் கொற்றவை சிறப்பிடம் பெறுகின்றான்.

வீரர்கள் கொற்றவையிடம் வரம் வேண்டுவதும் அதற்கு ஈடாக உறுப்பு அரிந்து கொடுத்தலும் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. இதனை,

“சலியாத தனியாண்மை தறு கண்வீரோ.....”

எனும் பாடலடிகுறிப்புகிறது.

பண்டைய கால தமிழ் சமுதாய வரலாற்றினை விபரிக்கும் போதும் பழம் தமிழரின் உணவு பழக்கவழக்கத்தினையும் நோக்கும்போதும் அரிசி, ராகி, மான், அணில், கோழி, குரங்கு ஆகியவற்றின் இறைச்சியினை உணவுகள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

செம்மறியாட்டு உணவு எல்லோராலும் மகிழ்ந்துண்ணப்பட்டதை புறநானூறு கூறுகிறது. பட்டினப் பாலையில் கள்ளுக்கடையில் மீன் இறைச்சியும், விலங்குகளின் இறைச்சியும் பொரிக்கப்பட்டு விற்கப்பட்டதை தெரிவிக்கிறது.

கொக்கின் நகம் போன்ற, நீண்ட அரிசியாலான சோற்றைப் இறைச்சித் துண்டு களாலான பொரிக்கறியுடன், ஆட்டிறைச்சியுடனும் வறுமைக் காலத்தில் சோழநாட்டு பாடலூர் கிழார் மகன் பெரும் சாத்தனார் வழங்கியதை புறநானூறு கூறுகிறது.

பழம் தமிழர் ஆமை இறைச்சியை தின்று கள் குடிப்பர். பிறகு நம் கடைவாயில் ஆரல் மீன் சூட்டை(சிறுவர்கள் வாயில் மிட்டாயை ஒதுக்கிக் கொள்வது போல) வாயில் போட்டு அடக்கிக் கொள்வதை புறநானூறு 212வது பாடல் கூறுகிறது. பொய்கையில் கொழுமையாக வளர்த்த வாளைமீன்களைத் துண்டித்து தசைகளை புதிய நெல்லிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வெண்மை நிற அரிசியுடன் சமைத்து கழனியில் பணிபுரியும் உழவர்கள் உண்டனர். வயிற்றின் மேற்பகுதியில் உள்ள எலும்புகளை புடைக்குமாறு உண்டதால் அவர்கள் நெற்கட்டுக்களை தூக்கிக் கொண்டு தள்ளாடி தள்ளாடி நடந்து சென்றனர், என புறநானூறு கூறுகிறது. மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் நெல்லரிசி சோற்றை பெட்டைக் கோழிப் பொரியலோடு உண்டதை அகநானூற்றில்

“குறியிறைக் குரம்பைக் கொலை வெம்பரதவர்
எளியுளி பொருதெ.....”

எனும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. காட்டு முயலை சங்க காலத்தில் விரும்பி உண்டனர். காட்டுப் பன்றியின் இறைச்சியைப் போல முயலின் இறைச்சியும் சுவை மிக்கதாக கருதினர். முயலின் இறைச்சியில் கொழுப்பு அதிகம் உண்டு. கொழுப்பு நிறைந்த நெய்ச்சோற்றையே அதிகம் உண்டனர் என்பதை

“குறு முயலினம் பெய் தந்த
நறு நெய்ய சோ றென்கோ.....”

எனும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது.

புறநானூறு பழந்தமிழர் கடமான் இறைச்சியையும் பெண் நாய், உடும்பின் இறைச்சியையும் உண்டதாக மலைபடுதடாம் கூறுகிறது. இதை

“வருவிசை தவிர்த்த கடமான கொழுங்குறை
முளவு மாத் தொலைச்சிய.....”

எனும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது.

மலை நாட்டை காவல் புரிந்து வந்த வீரர்கள் இறைச்சியையும் கிழங்கையும் உண்டார்கள். “தடியுங்கிழங்குந் தண்டினர்” என மலைபடு கடாம் கூறுகிறது.

மலைவழிகளில் சென்ற கூத்தர்கள் திணைப்புணங்காவல் செய்த காவலர்களால் கொல்லப்பட்ட காட்டு பன்றிகளை பெற்று, அவற்றின் மயிரைப் போக்கிவிட்டு, அங்கே மூங்கில் உராய்வதால் பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்கும் நெருப்பில் அதனை வதக்கி அந்த பன்றி இறைச்சியை உண்டதாக மலைபடுகளம்(243:249) வரிகள் கூறுகிறது.

குறுந்தொகையில் 389வது பாடலில் தலைவன், நெய்யில் பொரித்த காடைக்குழம்புடன் கூடிய சோற்றினையும், வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, மான், ஆமை, முயல், மீன் வகைகள், நண்டு, கோழி போன்ற இறைச்சியை தனியாகவோ பாலும் அரிசியுங் கூட்டியோ சமைப்பார்கள்.

கபிலர் பாடும்போது மதுவை அருந்தி ஆட்டுக் கிடாயை வீழ்த்தி கொழுவிய துவையையும், ஊனையுடைய சோற்றினையும் விரும்பி உண்டு சங்ககால மக்களோடு நட்பு பாராட்டினார். இதை,

“மட்டுவாய் திறப்பவுமை விடை வீழ்ப்பவும்
அட்யான்றானாக் கொழுந்துவை.....”

பொன்துகழ்கள் போன்ற சிறு அரிசியை இட்டு வெள்ளாட்டு இறைச்சியை பழுந்தமிழர் உண்டதை பெரும்பாணாற்றுப்படை “கொடுவான் கதுவிய பல்லான் கொழுங்குறை
வல்லோ னட்ட பல்லான் கொழுங்குறை.....”

மொழிகின்றது.

2.4 சங்கமருவிய காலத்தில் பலி வழிபாடு

சங்கமருவிய கால இலக்கியமான சிலப்பதிகாரத்தில் கொற்றவை எனும் சொல்லாட்சியும், கொற்றவை வழிபாடும் மதுரை காண்டத்து வேட்டுவவரியில்

“சிலம்பும் கழலும் புலம்பும் சீறை”
வலம்படு கொற்றத்து”

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. போரில் தன் அரசன் வெற்றி பெறட்டும் என கொற்றவையை வேண்டி தங்கள் தலையை தாங்களே வெட்டி பலி கொடுத்தனர். இதனை சிலப்பதிகாரம்,

“சுடுங்கொள்ளி போலுங் கடைசி வந்தபார்வையுடைய தமது பசுந்தலையை, வேந்தன் வெற்றி கொள்ள என்று.....”

என மொழிகிறது.

அவ்வேளையில் உயிர்ப்பலியை உண்ணும் பூதத்தின் குரல், இடிமுழக்கம் போல நாற்றிசையும் எதிரொலித்து எழுந்தது. அதனோடு மயிரகண்முரசும் சேர்ந்து அதிர்ந்தது. இப்படி மேலான நரபலியை பூதத்திற்கு ஊட்டினர். ஊட்டப்பட்ட நரபலியிலிருந்து பொங்கிச் சிந்தும் உதிரத்தை ஏற்று கொள்வாயாக! அறுபட்ட கழுத்திலிருந்து சிந்தும் உதிரம் நீ ஏற்றுக் கொள்வாய் தாயே என்று வேட்டுவரியில் இளங்கோ அடிகள் இது குறித்து பாடுகின்றார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் காளிக்கு உயிர்ப்பலி கொடுத்த செய்தி காணப்படுகின்றது. ஆனால் மனித உயிர்பலி கொடுக்கப்பட்ட காலத்தில் மிருகப்பலி நடந்திருக்காது என்று அறுதியிட்டு கூறமுடியுமா என்பது நோக்கத்தக்கது.

எளிமை, சமூக ஒருமைப்பாடு போன்ற உன்னத பண்புகளை உருவாக்கும் சக்தியும் தெய்வீக பொலிவும் வாய்ந்த எமது சமயத்தில் உயிர்பலி வேள்வி நடைபெறுவது எவ்வகையிலும் பொருத்தமற்றது என்பதனை கல்வி ஞானத்தில் சிறந்தோரால் புராதன காலம் தொட்டே கண்டித்து வரப்பட்டுள்ளது.

2.5 திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் பசு உண்ணல்

பல்லவர் காலம் பக்திநெறிக் காலமாகும். இங்கு நாயன்மார்கள் ஆலயங்களுக்குச் சென்று பாடல்களைப் பாடி சமயத்தை

வளர்த்தனர். நாவுக்கரசர் காலத்தில் பசுவை உண்ணும் மக்கள் இருந்தனர் இதனையே அவர், “ஆவுரித்துத் தின்று உழுவும் புலையரேனும்” எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

2.6 பெரியபுராணத்தில் பலிவழிபாடு

பெரியபுராணத்தில் பலி வழிபாடு பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இங்கு சிவனுடைய வேத விதிப்படி மாமிசம் படைக்கப்பட்டதை கொலை மறுத்தல் நூலும் சாட்சியளிக்கிறது.

“உய்ந்திடும் அம்மகத்தலிமுன் பரன் கொளலான்
அப்பூன் தூய் துறலால் சுத்தி.....”

என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது.

சிவன் உண்பது நரபசு(ஆன்மா) அது ஐந்து வயதினை உடையதாயும் அவயவம் பழதில்லாததாயும் ஒரு குடிக்குத் தான் ஒன்றேயாயும் இருக்க வேண்டும். அவ்வியல்புடைய சிறுவனை மனமகிழ்ச்சியோடு தாய் பிடிக்க தந்தை அரிதல் வேண்டும். இப்படி சமைக்கப்பட்ட கறியே நான் இட்டு உண்பேன் என்றார். அதற்கு சிறுத்தொண்டர் ஒத்துக் கொண்டார். பட்டினத்தார் சிறுத்தொண்டர் போல் வன்மையில்லாதவன் யார் என்றார்.

“வாளான் மக வரிந்தூட்டவல்லே நல்லன்
மாது சொன்ன”

அறுத்து சமைத்துக் கொடுக்கும் சக்தி என்னிடம் இல்லை என்றார் பட்டினத்தார். கண்ணப்பர் சிவபக்தன், வேட்டைக்குச் சென்று கானகத்தே சிவலிங்கம் இருப்பது கண்டு இனிய தசையினை அம்பினால் கிழித்து நெருப்பிலே காய்ச்சி பதமாக நொந்தவுடன் சுவை பார்த்து தேக்கிலையில் வைத்து படைத்தார். அகோரசைவர்கள் தூர்க்கையை வணங்குவார்கள். மரபுவழி விபூதி தரித்து மனிதனது கபால ஓட்டை எடுத்து தேகத்தில் மலத்தையும் இரத்தமும் தடவி பிச்சை எடுத்து பிழைப்பவர்கள். இவர்கள் மது மாமிசம் இயல்பாகவே உண்பார்கள். காலாமுகர், கபாலிகள் கோட்பாட்டில் இது காணப்படுகின்றது.

3.0 இந்துசமய நெறிகளில் பலியிடும் மரபு

3.1 கடவுளரும் பலி வழிபாடும்

“அ” என்ற நாமம் முதல் அரவணிந்தோன், அனையுரித்தோன். புலித்தோலுடையோன், மீன் வேடன் என்று 772 பெயரை உடையவர் சிவபிரான் ஆவார். சிவப்பு நிறமும் ஐந்து சிரமும், முக்கண்ணும், கைகளில் மான் மழுவும், பிரம்ம கபாலமும், உடுக்கையும் உடையவர், தலையில் கங்கையும் 3ம் பிறைச் சந்திரனையும் தரித்தவரென்றும் திருநீறு அணிந்த மேனியையுடையவர் சிவன், என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. சாம்பல் மூர்த்தி எனும் சங்காரத்துக்கு கர்த்தராகையால் சங்கரனென்றும், மகாதேவன் என்றும் பல பெயர்கள் உண்டு. சிவபிரான் சம்பந்தப்பட்ட பலி வழிபாடு பற்றிய செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. ஆரியர் பாதையில் பசுவதை என்ற நூலில் காணும் செய்திகள் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றன. சைவசித்தாந்த பெரு நெறிக்கு அமைந்த புகழ்பெற்ற நூல்கள் பன்னிரு திருமுறைகளாகும். அதில் மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகத்துப் பாடலில்

“சாலமுன்னர் தக்கன் வேள்வித்தகர் தின்று
நஞ்சம் அஞ்சி ஆல எந்தாயென்ற.....” என்கின்றது.

தகர் என்றால் ஆடு, மறி; வெள்ளை என இந்நூலாசிரியர் கூறுகின்றார். சிவனின் காளை வாகனம் விஷ்ணுவின் பிரளயத்தால் தருமம் பார்த்து பயமுற்று இடபவடிவமெடுத்து சிவனை நமஸ்கரித்த, இதனை சிவன் தனது வாகனமாக்கினார் என்ற ஆசிரியர் கருத்து பலியிடலுடன் ஒப்புநோக்குதல் பொருத்தமுடையதா என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. சுடலை பொடி சிரோரோமம், தலை ஓடு, கண், எலும்பு, மாலை தரித்தவர் சிவன் அத்தோடு புலித்தோல் மான், சர்ப்பம், பூதம், முண்டத் தலை, அபஸ்மாரம் என்பன உடையவர் எனப்படுகின்றது.

கொடூர முகத்தை உடைய புலியானது அதட்டிக்கொண்டு அவரை கொல்ல நினைத்து கைகளை கோபத்தோடு உயர ஓங்கிக் கொண்டு அவர் சமீபத்தில் வந்தது. உடனே தனது திருக்கரத்தினால் கடின வாலைப் பிடித்து அடித்துக் கொன்றார். பின் தோலை வஸ்திரம் ஆக்கினார்.

தாருகாவனமுனிவர்கள் ஏவிய யானையில் சென்று உருத்திரமூர்த்தி, அதன் உடலை பிளந்து அதன் உரியைத் தோலாக போர்த்துக் கொண்டவர். சிவபெருமான். எலும்பு அணிதல், பன்றி கொம்பு தரித்தவர், ஆமையோடு தரித்தல், என சிவபெருமானது ஆடை அணிகலன் வரையில் மிருகங்களின் பங்களிப்பை சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். அடுத்து சிவனுக்கு மாமிசம் படைக்கும் செய்தி தேவாரத்தில் காணப்படுகின்றது. இதனை

“கட்டக் காட்டின் டைமாடு வாரி யாவர்க்குங்
காட்சி யொண்ணார்.

கட்ட வெண்ணீறணிந்தாடுவர்....

எனும் பாடல் சான்று பகருகின்றது.

3.2 முருகனும் பலிவழிபாடும்

சிவபெருமானின் மூன்றாவதாகிய நெற்றிக்கண்ணில் இருந்து ஜனித்தவர் முருகப்பெருமான், தேவர்களை இம்சை செய்த சூரபத்மாசுரனைக் கொன்றவர். தந்தை பிரணவப்பொருளை உபதேசித்த முருகன், இளமையும் அழகும் உடையவன் ஆவான்.

“சிறுதினை மலரொடு விரைகி மறியறுத்து வாரணக்”

சிறிய தினையரிசியை மலர்களுடன் பருப்பரிசியாக வைத்து ஆட்டுக்குட்டியை அறுத்து கோழிக் கொடியுடன் ஒவ்வோர் இடத்திலும் நிற்கும்படி நிறுத்தி முருகனை வழிபட்டனர். அடுத்து நாவலர்

“மிகுதி யாகிய வலிமை நிலைபெற்ற பெரிய எனக் குறிப்பிடுகின்றார். புராதன காலம் அறியாமை காரணமாக இது நடந்திருக்கலாம்.

3.3 கிருஷ்ணரும் பலி வழிபாடும்

பகவான் கிருஷ்ணன் மிருகப் பலியை தடுக்கவும், உயிர்கள் அனைத்திற்கும் இன்னா செய்யாமையும், அகிம்சை நெறியைப் போதிக்கவும் தனது தெய்வீக ஆற்றலின் அம்சமாக புத்தரை உலகிற்கு அனுப்பினார்.

3.4 பிற சமயங்களில் பலி வழிபாடு

ஏனைய சமயங்களில் பலி வழிபாடு என நோக்கும்போது இயேசு ஜெருசலேமில் பறவைகள், புறாக்கள் பலியிடுவதை கண்டு இரத்தம் சிந்தும் செயல் என்றார். எதிர்த்து நின்று பலியிடுதலை தடைசெய்வதில் வெற்றிகண்டார். இயேசு கூறினார் நீ மிருகங்களின் சதை துண்டுகளை உண்டாயானால் அது உன்னுடைய சகோதரனுடைய சதை துண்டுகளை உண்பதற்கு சமனாகும். புத்தர் பிம்பிசார மன்னனின் யாகசாலைக்குச் சென்று அந்தணர்கள் மந்திரங்களை ஓதி வெள்ளாடு ஒன்று பலிபீடத்தில் கிடப்பதை பார்த்து பதை பதைத்து ஆட்டை வெட்ட கத்தியை ஓங்க குறுக்கே பாய்ந்து தடுத்து நிறுத்தினார். உயிரை எடுப்பது இலகு ஆனால் எழுப்புவது கடினம் என்றார்.

முஸ்லிம்களின் பெருநாள் ஒன்றில் இளங்கன்று ஒன்று பூமாலை தோரணங்களால் சோடிக்கப்பட்டு கொல்வதற்காகக் கட்டப்பட்டது. இதை கபீர் நிறுத்தி, எம்மைப் படைத்த அல்லாவே இதையும் படைத்தார் என்றார். வெளிநாட்டவராயினும் சரி, உள்நாட்டவராயினும் சரி(பாபா) பக்தர்கள் உடனே மாமிச உணவை நிறுத்த வேண்டும் என்ற பாபாவின் பிறந்தநாள் வேண்டுகோளின்படி 150 நாடுகளுக்கு

மேல் கோடிக்கணக்கான பக்தர்கள் சைவ உணவு உண்பவராக மாறினர்.

3.5 சிறுதெய்வ வழிபாடும் பலிவழிபாடும்

சக்தி பூசையென்று, சாராயத்தை மூன்று பாத்திரங்களில் வார்த்து சக்தியின் முன்வைத்து பலவித மாமிசங்களுடனே ஆராதனை செய்து சுமங்கலிகளுக்கு சாராயம் கொடுத்து அதில் மீதமுள்ள எச்சில் சாராயத்தை குருக்கள் குடித்து மற்றவர்களுக்கு பானையில் இடுக்கிய சாராயத்தை பாத்திரத்தில் மூன்று முறை குடிக்க கொடுக்கின்றார்கள். என கூறுவதில் யதார்த்தபூர்வமாக இல்லை. கங்கை கொண்டானில் அம்மன் கோயிலில் இன்றும் எருதுகள் வெட்டப்படுகின்றன. பின் பலி கொடுக்கப்படுகின்றன. அம்மனை துதிக்கும்போது “மாமிசம் பரியாய நம” என ஸ்லோகம் சொல்வதை இன்றும் காணலாம். சமூக ஆரம்பநிலையில் வேட்டுவ அமைப்பு இருந்ததால் இவ் இறைச்சி படைத்தல், மிருகங்களைக் கொல்லுதல் மற்றும் அக்கால மனிதர் உணவு போன்றவற்றுக்கு இதை மேற்கொண்டதுடன் சங்ககாலத்தில் வீரம், வெறியாடல் போன்றன காணப்பட்டமையினால் இந்த மிருகப்பலி காணப்பட்டது. இதை விட மிருகத்தை இறைவன் வாகனம் ஆக்கியமை தோலை ஆடையாகக் கொண்டமை இறைவனின் அற்புதமாகும். இதற்காக இந்து மதத்தில் இறைவன் பலியிடலை ஊக்குவிக்கின்றார் என்று கூறுவது பொருத்தமாகாது.

சிவன் தருமவடிவினரானவர். பலி என்பது தானியமாகும். பலி என்றால் தேவர்களுக்கு உணவு நைவேத்தியம் இடுவது என்பது பொருள். இது தற்காலத்தில் உயிர்பிராணி கொண்டு ஊனை நிவேதித்தல் எனும் பொருளில் இடம்பெறுகின்றது. ஆடு, மாடு, கோழி போன்றதை கொண்டு சுவாமிக்கு படைக்க சைவத்தில் இடமில்லை.

உயிர்பலி கேட்கும் தெய்வங்கள் சைவத்தெய்வங்கள் அல்ல தேவதைகளே உயிர்பலி கேட்கின்றன. அத்தேவதைகள் நன்மைக்கு பதில் தீமையே செய்யும். இதை நிறுத்தினால் அத்தேவதை வருந்துமோ என அஞ்சவேண்டியதில்லை. வேதத்தில் யாகங்களில் உயிர்பலி கொடுத்தால் பின் அதை எழுப்பவேண்டும். முன்னொருமுறை அப்பையா தீட்சித சுவாமிகள் உயிர்களைப் பலியிட்டு யாகம் ஒன்று செய்தார். முடிவில் அவ்வுயிர்கள் உயிர்பெற்று எழாமையினால் சுவாமி பாவத்துக்கு அஞ்சி மனம் வருந்தி “நம்பி உயிர்களைக் கொன்றேன்” என்னை பாவத்தில் இருந்து காப்பாற்றுக என பெருமானை வேண்ட, அப்போது கலியுகத்தில் பலியிடப்படும் உயிர்கள் எழுப்பப்படமாட்டாது, இனி அவ்வாறு செய்ய வேண்டாம். இதை மட்டும் எழுப்பித் தருவோம். இது இறுதியாக இருக்கட்டும் என அசாரீரி கேட்க சுவாமி பாவப்பழியில் இருந்து நீங்கினார் என வரலாறு கூறுகின்றது. அஸ்வமேத யாகம் என்பன உத்தமமான குதிரையின் நெற்றியில் அரசனது வீரம் முதலியன வரைந்த பட்டத்தைக் கட்டி பூங்கிரதட்சணம் தெளித்து பின் யாகம் செய்வித்தல் ஆகும். அஸ்வ உடலினுள் பலவித பாகங்கள், பிரிவுகள் காட்டப்பட்டன. காலைப் பொழுது அதன் சிரசாகவும், சூரியன் அதன் கண்ணாகவும் வாயு மூச்சாகவும், சந்திரன் காதாகவும் காணப்படுகின்றார். அஸ்வ மேதத்திலும் புருவி மேதத்திலும் மனிதர்களும் அஸ்வங்களும் பலி கொடுக்கப்படுவன அல்ல அஸ்வமேத யாகத்தின் சடங்கில் 609 காட்டு மிருகங்களும், பட்சிகள், மச்சங்கள், மிருகங்கள் கல் தூணில் கட்டி, சிவதோத்திரம் ஓதி பின் யாதொரு துன்பமும் இன்றி அவிழ்த்து விடப்படுகின்றது. புருஷமேதத்தில் பலவித குலங்கள், தொழில்கள் உடைய 185 மனிதரை 11 தம்பத்தில் கட்டி நாராயண பலி குறித்த கீதங்கள் ஓதப்பட்டு பின்பு அவிழ்த்து விடப்படுகின்றன. வேள்விகள் 5 வகை அவையாவன கடவுள் வேள்வி, மானிடவேள்வி, பூதவேள்வி, தென்புலத்தார் வேள்வி எனப்படுகின்றது. வேதம் ஓதுவதை பிரம்ம வேள்வியாகவும் ஓமம் வளர்ப்பது கடவுள் வேள்வியாகவும் பலி செய்வது - புத வேள்வியாகவும் தர்ப்பணம் செய்வது பிதிர் வேள்வியாகவும் காணப்படுகின்றது. மேலும் இரப்போர்க்கு கொடுப்பது மானுட வேள்வியாகும்.

4.0 இந்து ஆலயங்களில் பலியிடும் மரபு

இன்றைய சமுதாய கலாச்சார பண்பாடு சூழ்நிலையை அவதானிக்கும்போது எமது வாழ்வானது எங்கே, எதை நோக்கி பயணம் செய்து கொண்டு இருக்கிறது என்ற சிக்கலான வேதனையான ஒரு வினாவை எம்முன் வைத்து உள்ளது. வேதனைகளும், சோதனைகளும் மலிந்த ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறோம். நமது கலாச்சார விழுமியங்கள் அனைத்தும் மீளாய்வு செய்ய வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்த நிலை உருவாகி வருகிறது. ஐரோப்பிய சமூகங்களிலும் போர், இயற்கை அனர்த்தம், அணுபரிசோதனை இவற்றினால் மனித சமுதாயம் பெரும் இன்னல்களைச் சந்தித்து வருகின்றது. இந்துக்கள் இன்று தாம் வழிபடும் ஆலயங்கள் அனைத்திலும் அமைதியும் சாந்தி சமாதானமும் வேண்டியே பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். கிரியைகள், சடங்குகள் என்ற வகையில் மஹோற்சவங்கள் பல்கிப் பெருகி கலாச்சார விழுமியங்களை சமூக பாரம்பரியங்களை பேணி வருகின்றனர். இதை பேணுவதில் இந்து ஆலயமே பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது. என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. மனித மேம்பாடு, மனித விழுமியம் பற்றிய பல கருத்தரங்குகள், பல பெரியோரால் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றன. இளம் சிறார்கள் வருங்கால சந்ததியின் மனித நேயம் மிக்கவராக ஆன்மீக ஒருமைப்பாட்டினை நிலை பெற செய்பவராக உருவாக்குவதில் இந்து ஆலயப்பணி முதன்மை பெறுகிறது.

சமயம் என்றால், வாழ்க்கை பல்வேறு சூழ்நிலைக்கும், ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் பல்வேறு படிகளுக்கு ஏற்ப மனித நடத்தையை அமைத்துக் கொள்ள உதவியாய் அமைந்தது என குறிப்பிட்டார் திரு ஹேவல் என்பவர், இந்து மதத்தின் பொதுமைப்பண்பு, பரந்த மனப்பான்மை என்றார். இந்துமதம் உண்மையை உணர்ந்து, மக்களுக்கு வழிபாட்டு முறையிலும், கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதிலும் அதிக சுதந்திரம் கொடுக்கிறது. பல

நிற்ப்பகக்கள் வெண்மையான பாலை தருவது போல பலவழிகளிலும் ஒரே இலட்சியத்தை நோக்கி நம்மை அழைத்துச் செல்லும் என உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன.

மனிதன் எம்மை எம்முறையில் அணுகினாலும் அம்முறையில் நான் அவர்களை ஏற்கின்றேன். என்றார். கீதையில் பகவான் இராமகிருஷ்ணன் கடவுளோடு வெற்றிகரமான ஆராய்ச்சிகளை மிகுதியாக தொடர்ந்து நடாத்தினார். கடவுளை பல்வகையில் உணர்ந்தார். பல்வேறு சமயங்களும் ஒரே கங்கையை நோக்கி பாயும் ஆற்றினைப் போன்றவை எனப் போதித்தார்.

ஒரு மனிதனிடம் தமோகுணம், ரஜோகுணம், சாத்வீககுணம் எனும் 3 குணங்கள் உள்ளன. மிக கீழ்த்தரமான குணம் தமோகுணமாகும். இதன் அடையாளம் பிராணிகளை பலியிடுதல் ஆகும். உலகில் எந்த ஒரு மதமும் உயிர்க்கொலையை ஆதரிக்கவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தமக்கு ஏற்றமுறையில் மதக்கொள்கையை மாற்றியதே இவ்விளைவுக்கு காரணமாகும். எந்த ஒரு அவதாரமும் மிருக பலியையோ, வதையையோ சொல்லவில்லை. அவதாரங்கள் போதித்தது, எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பைச் செலுத்துவதாகும்.

யாகங்கள் மிக மதிப்பு உடையன. வேள்வித்தீயில் புனிதப் பொருட்கள் அர்ப்பணம் செய்வது, சரியான முறையில் யாகங்கள் செய்வது அதன் பலனை தருவது ஆகும். இது மறுக்கமுடியாத உண்மை. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சில கோயில்களில் சில ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பின் ஆடு, கோழிகளை பலியிடும் வழக்கம் மீண்டும் தலைதூக்கி உள்ளது. இது அருவருக்கத்தக்க விடயமாகும். இப்பாதகச் செயல் சைவசமய மரபிற்கு விரோதமானதும் இழுக்கைத் தருவதும் ஆகும்.

சாஸ்திர நூல்களில் மற்றும் சைவ ஆகமம் எதிலும் உயிர் பலி விதிக்கப்படவில்லை. 12 திருமுறையிலோ, 14 சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலோ உயிர் பலி பற்றி கூறப்படவில்லை. சைவசமயம் இந்து சமயத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளில் ஒன்று. ஆதி சங்கரர் 6 சமயத்தினரையும் ஒன்று சேர்த்த ஷண்மத ஸ்தாபகர் ஆவார். அப்படி எனின் சைவசமயத்துக்கு விரோதமான பலியிடுதல் இந்து சமய ஏனைய பிரிவுகளுக்கு பொருத்தமானதா என நோக்கினால் நிச்சயமாக இல்லை. “ஹிந்து” என்றால் 5000 ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த உபநிடத வாக்கியம்

“ஹீம ஸாயாம தூய தேயஸு
ஸ ஹிந்து ரீதய பிதியதே”

ஹிம்சை என்றால் பிற உயிர் துன்பப்படுவதை கண்டு வருந்துபவன். “காயமே கோயிலாக” என்று “ஊனுடம்பு ஆலயம்” என சமயாச்சாரியார்களால் பேசப்பட்டபடி எவ்வுயிரும் பரம்பொருளின் சந்நிதி உயிருறையும் உடம்பெனலாம். ஈசன் திருக்கோயில் எனக்கொண்டு “அன்பே சிவம்” என எவ்வுயிரிடமும் அன்பு செலுத்த வேண்டும். எனவே பசுவதை என்பது ஆகமம் சாரா வழிபாடாக திருக்கோயில்களில் வழிபட்டு வருவதைக் காணலாம்.

சமயத்துக்கு சற்று வெளியே சென்று நோக்கினால் இந்து அல்லர் எனக் கூறுபவரும் உளர். ஆனால் திருக்குறளை தமிழில் அதிசிறந்த நூலாக தமிழ் இனத்திற்கு மட்டுமல்ல உலகம் முழுவதற்கும் ஏற்ற “உலகப் பொதுமறை” யாகப் போற்றி உலகம் பெருமைப்படுகிறது. கொல்லாதவனை மட்டுமல்ல கொலை செய்யப்பட்டமையால் கிடைத்த புலாலை உண்ணாதவனையும் உலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாம் இரு கைகூப்பித் தொழும் என்றார். பட்டினத்தடிகள் இதை “கொல்லாமற் கொன்றதை திண்ணல் என்றார். சிலர் நாம் கொலை செய்வதில்லை. யாரோ கொலை செய்வதை விலைக்கு வாங்கி உண்ணுகிறோம். ஆகவே நாம் ஒரு பாவமும் செய்யவில்லை என சமாதானம் கூறுவார்கள். இதனை விதண்டாவாதம் என்றார். வள்ளுவர் “திணை பொருட்டத் கொல்லாது உலகெனின் யாரும் விலைப்பொருட்பால் ஊன் தருவார் இல்லை என்றார்.

ஆடு, கோழி போன்றவற்றை சொந்த பிள்ளை போல நல்ல உணவு கொடுத்து வளர்த்துவிட்டு கொழுக்க, கொழுக்க அந்த வாயில்லா பிராணியை அம்மை அப்பன் சந்நிதியில் அழைத்துச் சென்று தேகத்தை தடவி, ஈவிரக்கமின்றி வெட்டுவது கொடிய செயல் எனக் குறிப்பிடலாம். அது “அம்மா” என அலறும்போது இதயம் கலங்கும் என்பதனை உணர்ந்தவர்கள் இக்கொடிய செயலில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என நம்பலாம்.

உலகம் முழுவதையும் தாங்கும் சிவபெருமானை தாங்குவது இடபமாகும். இடபத்தின் 4 கால்களும் தருமமாக உருவகம் செய்யப்பட்டு உள்ளது. எனவே தான் தருமத்தின் அடிப்படையிலேதான் மக்கள் வாழ்வு நடைபெற வேண்டும் என்பதை சிவபெருமான் ஏறியிருக்கும் இடபம் உணர்த்துகிறது.

உலகம் துயர்தீர வேண்டும் என ஒவ்வொரு அரசாங்கமும், பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்கின்றன. ஐக்கியநாடுகள் சபையை ஏற்படுத்தி எல்லா துறையிலும் எல்லா நாடுகளும் முன்னேற வேண்டும். என பாடுபடுகின்றார்கள் ஆனால் பசுக்கூட்டம் வாழ்ந்தால் உலகின் துயர் தீரும் என “வாழ்க அந்தணர்” என்ற தேவாரத்தில் குறிப்பிட்டு உள்ளார். இப்பசு நம் வீட்டில் வானர்களினம் எனவும் குறிப்பிட்டு உள்ளார். இப்பசு நம்வீட்டில் இருந்தால் எக்குறையும் ஏற்படாது. இன்று உலகம் முழுவதும் பசுவை அழிக்கிறார்கள். கேட்டதைக் கொடுக்கும் காமதேனுவைக் கொல்வது மகாபாவ காரியமாகும். பசு மாடுகளை இறைச்சிக்காக வெட்டுவதைத் தடைசெய்ய வேண்டும். இச்சட்டமானது மாமிச உணவை தடைசெய்வதென அர்த்தப்படாது தமிழ், சிங்கள மக்கள் ஓரணியில் இணைந்து பசுக்களை பாதுகாக்கும் திட்டமாகும்.

4.1 யாழ்ப்பாணத்து இந்து ஆலயங்களில் பலிவழிபாடு

யாழ்ப்பாணத்து இந்து ஆலயங்கள் பலவற்றில் தெய்வங்களுக்கு பலியிடும் மரபு தொன்று தொட்டு இருந்து வந்திருப்பினும் தற்போது இங்குள்ள இந்து ஆலயங்களில் பலியிடும் வழக்கம் குறைந்து வருகிறது, இருந்தும் யாழ்ப்பாணத்து இந்து ஆலயங்களில் பலி வழிபாடு இடம்பெறுவது நோக்கத்தக்கது.

‘பலியிடுதல்’ என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் ‘வேள்வி’ என்ற சொல்லால் வழங்கப்படுகிறது. இது ஆகமம் சாரா வழிபாட்டு முறையாகும். யாழ்ப்பாண வலிகாமத்தில் தெல்லிப்பளை பிரதேச செயலக பிரிவில் உள்ள கவுணாவத்தை நரசிங்கர் ஆலயத்தில் இன்றும் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆடுகளை வெட்டி பலியிடுதல் அதிகம் இடம்பெறுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒவ்வொரு பிரதேச செயலகப் பிரிவிலும் உள்ள ஆலயங்களை நோக்குகின்றபோது எந்த எந்தக் கோயில்களில் பலி வழிபாடு அதிகம் இன்றும் இடம்பெறுவதை நோக்க முடிகின்றது. ஆனால் இன்று பல ஆலயங்களில் பலிவழிபாடு நிறுத்தப்பட்டும் உள்ளது. இந்தவகையில்

4.1.1 தெல்லிப்பளை பிரதேசத்தில்

தெல்லிப்பளை பிரதேச செயலர் பிரிவில் அளவெட்டி பேரம்பல வைரவர் கோயில், அளவெட்டி இலந்தைகட்டி வைரவர் கோயில், மல்லாகம் சுடலை வைரவர் கோயில் போன்றவற்றில் இன்றும் பலியிடும் மரபு காணப்படுகிறது.

4.1.2 கோப்பாய் பிரதேசத்தில்

கோப்பாய் பிரதேச செயலர் பிரிவில் ஆலடி வைரவர், அச்செழு நரசிங்க வைரவர், உரும்பிராய் பால வைரவர், வாதரவத்தை ஐயனார் கோயில், நரசிங்க வைரவர் கோயில் போன்றவற்றில் பலியிடுதல் இன்றும் நடைபெறுகிறது.

4.1.3 சண்டிலிப்பாய் பிரதேசத்தில்

சண்டிலிப்பாய் பிரதேச செயலர் பிரிவில் மாதகல் கோடாலிக்காலு அம்மன் கோயில், பிரான்பற்று புளியடி காளி கோயில், ஆனைக்கோட்டை காத்தவராயன் கோயில், நவாலி கல்லுண்டாய் வெளி தில்லை காளியம்மன் கோயில் போன்றவற்றில் பலிவழிபாடு இன்றும் இடம்பெறுகிறது.

4.1.4 உடுவில் பிரதேசத்தில்

உடுவில் பிரதேச செயலர் பிரிவில் ஈவினை அண்ணமார் கோயில், ஈவினை வைரவர் கோயில், நாகதம்பிரான் கோயில், வாலை அம்மன் கோயில், குப்பிளான் அண்ணமார் கோயில், பத்திரகாளி கோயில் போன்றவற்றில் பலி வழிபாடு தொடர்கிறது.

4.1.5 சங்காணை பிரதேசத்தில்

சங்காணை பிரதேச செயலர் பிரிவில் சித்தங்கேணி வைரவர் கோயில், புலாத்தனை பேச்சியம்மன் கோயில், பொன்னாலை வைரவர் கோயில், கீரிமலை வீதி வைரவர் கோயில் போன்ற ஆலயங்களில் பலிவழிபாடு நடைபெறுகிறது.

4.1.6 யாழ்ப்பாணம் பிரதேசத்தில்

யாழ்ப்பாணம் பிரதேச செயலகர் பிரிவில் கோட்டை முனியப்பர் ஆலயத்தில் முன்னொரு காலத்தில் பலிவழிபாடு இடம்பெற்றது.

4.1.7 நல்லூர் பிரதேசத்தில்

நல்லூர் பிரதேச செயலர் பிரிவில் திருநெல்வேலி பத்திரகாளி அம்மன், ஆனைக்கோட்டை பிடாரி வீரமாகாளி அம்மன் போன்ற ஆலயங்களில் பலிவழிபாடு இடம்பெறுகிறது. ஆனால் நல்லூரில் முன்னொரு காலத்தில் பலிவழிபாடு இடம்பெற்றது ஆனால் இன்று அவ்வழிபாடு இடம்பெறுவதில்லை.

4.1.8 பருத்தித்துறை பிரதேசத்தில்

பருத்தித்துறை பிரதேச செயலர் பிரிவில் வாலையம்மன் கோயில், புலோலி மத்தி அவ்வோலைப் பிள்ளையார் கோயில், பத்தளை விருமர் கோயில், மாதனை கண்ணகி அம்மன் கோயில், கற்கோவளம் பேச்சியம்மன் கோயில், பருத்தித்துறை கண்ணகியம்மன் கோயில், சொக்கன் கலட்டி பாணக்குடியிருப்பு முத்துமாரியம்மன் கோயில், தம்பசிட்டி ஆண்டாவளவு ஞானவைரவர் கோயில், நெல்லண்டை பத்திரகாளியம்மன் கோயில், முத்துமாரியம்மன் கோயில், தும்பளை சக்தி கோயில், தும்பளை வீரபத்திரர் கோயில், இன்பசிட்டி விருமர் கோயில், தம்பசிட்டி பண்டாரியம்மன் கோயில், வல்வெட்டித்துறை அம்மன் கோயில் போன்றன ஆகும். இதில் அதிகளவான ஆலயங்களில் இன்று பலியிடும் மரபு நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தில் இந்து ஆலயங்கள் சிலவற்றில் பலியிடும் வழக்கம் இன்றும் இருந்து வருகின்றது.

5.0 ஆலயங்களில் மிருகப்பலி பற்றி யாழ்ப்பாண அறிஞர்கள் சிலரின் கருத்துக்கள்

5.1 ஆறுமுகநாவலர் பார்வையில்

கோயில்களில் உயிாப்பலியிடும் ஒரு வழக்கம் நீண்ட காலமாக இருந்து வருகின்றது. இதை எதிர்த்து அநாகரிக செயல் என குறிப்பிட பயப்படுகின்றனர். நல்லூர் தேரின் உருளையிலே ஆடுவெட்டும் வழக்கத்தை நிறுத்தும்படி கூறிய ஆறுமுகநாவலர் தனது கருத்தில், சிலர் அவ்வாறு செய்யாதுவிடின் தேர் பின்னமின்றி ஓடி நிலைக்கு வராது என்றவர்களின் கூற்றுக்கு கிண்டலாக பின்வருமாறு கூறினார். “எத்தனையோ ஆயிரம்பேர் ஏறிய புகைக்கப்பல்கள் பலி கொடுக்காவிட்டால் சமுத்திரத்தில் நெடுந்தாரம் ஓடி இடையூறு சிறிதுமின்றி திரும்புகின்றதாம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சிறுதேரோ பலிகொடா தொழியின் ஓடி நிலைக்கு வராதாம் எனக் கூறினார்.

புதிய விஞ்ஞான அறிவு பெற்ற ஒரு பகுத்தறிவாளனின் சீர்திருத்தக் குரலாக இது ஒலிக்கப்படுவது சிந்திக்கத்தக்கது. கோயில் நிர்வாகத்தினை சீர்திருத்தவும் ஆறுமுகநாவலர் பெரும் பிரயத்தனம் மேற்கொண்டார். தர்மகர்த்தாக்கள் மத்தியில் காளாஞ்சி கொடுத்து மதிக்கப்படுவதனையும் பணம் பெருக்குவதனையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டமையினை ஆறுமுகநாவலர் சினந்து கண்டித்துள்ளார்.

5.2 சைவப்புலவர் கா.செல்லத்துரையின் நோக்கில்

வேள்வி செய்வது வெட்கக்கேடான மூலச்செயல்

ஆதியில் விலங்கோடு விலங்காகக் காட்டில் வாழ்ந்த மனிதன் விலங்குகள் போல விலங்குகளைக் கொன்று பச்சையாகத்தின்று வாழ்ந்தான். அவன் அப்பொழுது வேடன் எனப்பட்டான். அவனது அறிவும் பழக்கவழக்கங்களும்

பரிணாமவளர்ச்சி பெற்றுத் தனது பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினான். காட்டில் வாழும் விலங்குகளில் யானை, மாடு, ஆடு, மான் போன்ற பல விலங்குகள் மற்ற விலங்குகளைக் கொன்று தின்னாமல் இலை, குழைகளைத் தின்று வாழ்வதைக் கண்டான். தானும் அவற்றைப் போலவே வாழத் தொடங்கினான். மனிதனின் பகுத்தறிவு விருத்தியடைந்தது. விலங்குகளிலும் பார்க்கத்தான் மேலானவன் என்பதை உணர்ந்தான். அறிவு விருத்தியானது படிப்படியான பரிணாமவளர்ச்சி கண்டு தனக்கென உயர்ந்த வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டான். பிற உயிர்களுக்கு வரும் துன்பத்தைத் தனக்கு வரும் துன்பம் போல மதிக்கத் தொடங்கினான். பிற உயிர்களின்மேல் இரக்கம் உடையவனானான். அவற்றுக்கு உபகாரியானான். நாகரிக வாழ்வு மலர்ந்தது.

பிற உயிர்களைக் கொல்வதையும் கொன்றதைத் தின்பதையும் ஈனச் செயல் என அறிவுறுத்தினான்.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி எல்லா உயிரும் தொழும்”

என உலகிற்கு வள்ளுவன் உபதேசித்தான்.

கொலையையும், புலாலையும் விலக்கி வாழும் சமயமே சைவம் எனும் தூயசமயமாக மலர்ந்தது. எல்லா உயிர்களும் இறைவனின் குழந்தைகள் என்னும் உயரிய பண்புடன் அனைத்து உயிர்கள் மீதும் அன்பு செலுத்தினால் அது இறைவன்மேல் அன்பு செலுத்துவதாகும். எனும் கோட்பாடு மலர்ந்தது.

இவ்விதமான உயர்ந்த நாகரிக சமுதாயத்தில் இன்றும் சிலர் ஆதிகாலத்து வேடர்களாகவே கொன்றுதின்று வாழும் இழிநிலை இருக்கின்றது. அதனிலும் கீழாக இறைவன் சந்நிதானத்திலேயே கொன்று அதனை இறைவனுக்கும் படைத்துக் கொடுக்கும் வேள்வி என்னும் இழிநிலை இருக்கின்றதே இதனை என்னவென்று சொல்வோம்?

இறைவன் படைத்த குழந்தைகளையே இறைவனுக்குப் பலிகொடுக்கும் ஈனச்செயல் எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது முரட்டுத்தனமானது, காட்டுமிராண்டித்தனமானது என்பதைப் பகுத்தறிவுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் சிந்திக்க வேண்டும்.

வேதத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம் வேள்வி. அதனால்தான் கொல்கின்றோம் என்பாரானால், சங்க இலக்கியத்தில் வேலனுக்கு(முருகனுக்கு) மறி அடித்து மஞ்சள் சோற்றுடன் படைத்து வெறியாட்டு செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே இன்று ஏன் அவ்விதம் செய்யப்படுவதில்லை. அது பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத வேடுவச் செயல் என விலக்கி விட்டனர். அதே போன்று விலக்கவேண்டியது தானே வேள்வி எனப்படும் மிருகப்பலியையும்.

வேள்வி என்ற சொல் மிகத்தாய்மையானது. யாகம் எனப்படுவது விதிப்படி அமைக்கப்பட்ட ஓம குண்டத்தில் சிவாக்கினியை மந்திரபூர்வமாக எழுப்பி உரிய திரவியங்களை அவற்றுக்குரிய மந்திரங்களைச் சொல்லி அச்சிவாக்கினியில் இட்டுச் செய்யப்படுவதே யாகம் எனும் வேள்வியாகும்.

அப்பாவிகளான ஆடு, கோழி என்பவற்றை வெட்டிப் பலி இடுதலை வேள்வி என்று சொல்வது எவ்வளவு அறியாமை. சுயமாகச் சிந்திக்கும் ஆற்றலற்ற அசுர குணம் படைத்த ஒரு சில மூடர்களின் செயலை வேள்வி என்று சொல்லுதல் வெட்கம் அல்லவா.

கடந்த நூற்றாண்டில் இப்படியான மூடச்செயல்கள் பல இடங்களிலும் நடைபெற்றதுண்டு. கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களில் உயர உயர அவை இழிவான செயல்கள் என்பதை உணர்ந்து மக்கள் அவற்றைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். இன்னும் ஒரு சிலர் மூடர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். அவர்களது மூடத்தனம் நீக்கப்பட வேண்டும்.

கோயில் களில் மிருகங்களைப் பலியிடும் செயல் சைவசமயத்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வெட்கித்தலைகுனிய வேண்டிய செயல். பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத இழிசெயல். அதனைச் சமயத்தின் பெயரால் செய்பவர்கள் சமயத்துரோகிகள் ஆவர்.

கடந்த நூற்றாண்டில் சோமசுந்தரப்புலவர் வேள்வி எனும் இழிசெயலைக் கண்டித்து ஆடுகதறியது எனும் பாடலை எழுதி அந்த மூடர்களுக்கு அறிவுட்டினார். மீண்டும் அதனைப் படித்து இவர்களுக்கு அறிவு புகட்ட வேண்டும்.

5.3 சைவ சித்தாந்த அறிஞர் ஆ.சபாரத்தினத்தின் நோக்கில்

யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமாக மதிக்கப்படும் தமிழ்ச்சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூல்களில் எதிலும் சைவாலயங்களில் மிருக பலி இடுவதைப் பற்றி ஒரு சொல் கூட இல்லை. ஆகவே நம்நாட்டுச்சட்டத்தில் மிருகபலியைத் தடுப்பதே சரி என எழுதியிருக்கிறது. நாவலர் வழிவந்த புதிய சைவத்துக்கும் இது சம்மதமே அவர் மிருகபலியை எதிர்த்துக் கண்டனங்கள் எழுதியுள்ளார் என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

சட்டசபையின் மேற்சபையாகிய பாராளுமன்றத்தில் இரண்டாம் வாசிப்பில் இது விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டது. பத்திரிகைகளிலும் பலர் இது சைவத்துக்குள் நிலவி வரும் ஒரு குறைபாட்டை நிவர்த்திக்கும் நல்லமுயற்சி என்று பாராட்டி எழுதினார். ஹன்டி பேரின்பநாயகம், அகில இலங்கை காந்தீய சேவா சங்கம் தமது நீண்ட கால முயற்சி வெற்றி பெற்றது என மகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஆனால்!!!

வாயருகில் போன கிண்ணத்தைத் தட்டிப் பறித்து நீரைப் பருக விடாமல் தடுத்தது போல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின.

இரண்டாம் வாசிப்பின்போது விரிவாக ஆராய்ந்த நிலையில் சட்டம் விரைவில் அமுலுக்கு வரும் என முற்போக்குவாத நல்லோர் பலர் நினைத்துக் கொண்டிருக்க, கோவில் முதலாளிமார், தாம் தர்மகர்த்தா என்ற நிலை பிறழ்ந்து அதர்மகர்த்தாக்களாக கோயில் வருவாயை விழுங்கிக் கொண்டிருக்க வசதி இல்லையே என மனக்கவலைப்பட்டனர். பணம் பாதாளமட்டும் பாயும். G.G பொன்னம்பலம் தேர்தலில் அதிக வாக்குகள் பெற ஆசைப்பட்டு நல்லூர் கோவில் முதலாளி போன்ற பெரும்புள்ளிகளை நாடுவது வழக்கம். அதனால் அவருக்குத் தேர்தலில் வாக்குகளைப் பெற்றுக் கொடுத்த உபகாரத்துக்குப் பதிலாக, இந்தச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வராமல் தடுத்துவிடும்படி வேண்டினர். அவரும் மந்திரி என்ற முறையில் பேசி இதில் சில விடயங்கள் பிரச்சினைக்குரியதாயிருப்பதால் மூன்று மந்திரிமார் ஒரு விசேட குழுவாக அமர்ந்து இவற்றைச் சிலகாலம் நுட்பமாக ஆராய்ந்தபின், திருத்தங்களுடன்(இறுதி) மூன்றாம் வாசிப்புச் சமர்ப்பிக்கப்படுவதே சிறந்தது எனக் கூறினர். அந்தச்சாட்டில் அது கிடப்பில் போடப்பட்டது. பெரும் புள்ளிகளுக்கு எதிராகக் கிளம்ப சீர்திருத்தவாதிகளுக்குத் துணிவும் பக்கபலமும் இல்லை. அதனால் எல்லோரும் மௌனித்து விட்டனர். டட்லி சேனநாயக்கா அரசில் காங்கிரஸ் உடைந்து தமிழரசுக்கட்சி உதயமானது. 1956 இல் ஸ்ரீலங்கா அரசு பண்டாரநாயக்கா தலைமையில் தனிச்சிங்களச்சட்டம் வந்தது. 1958 இல் சத்தியாக்கிரகம் முதலிய எதிர்ப்பு அலைகள் எழுந்தன. காந்திய சீர்திருத்தவாதிகள் பௌத்த சிங்களக் கொள்கையாளர் அரசு நடத்தும்போது இந்து அறநிலையங்களையும் அவர்கள் கையில் கொடுப்பது ஆபத்து எனப் பேசாதிருந்தனர். இதுதான் இம்முயற்சியின் தோற்றமும் தேய்வும் அழிவும் ஆகும்.

இவ்விடயம் பற்றி பண்டிதமணியின் சைவசித்தாந்த வகுப்பிலுள்ள சிந்தனையாளர் பேசி விவாதித்ததுண்டு. அவர் பொ.கைலாசபதியிடம் இது பற்றிக் கேட்டார். சாதாரண கமக்காரன் தன் நிலம் விளைவதும், மாடு, கோழி ஆடு

பயன் தருவதும் தான் கும்பிடும்(சிறு) தெய்வத்தின் அருளாலாயே ஆகும். எனவே அத்தெய்வத்துக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடையவன். அதனால் மிருகபலி கொடுக்கின்றான். அந்த நம்பிக்கையைப் பாழ்படுத்தாமல் சீர்திருத்தகாரர் தம் சீர்திருத்தத்தைச் செய்யட்டும்.

இதையே நான் இன்றும் சொல்வேன். அவனை உயர் சமயக் கல்வி அளித்து சிந்திக்கும் மனிதனாக்கிவிட்டால் அவனே தானாகப் பலிகொடுக்கும் எண்ணத்தைக் கைவிடுவான். ஆகமபூசை உள்ள பெரியகோவில்களில் குருக்கள்மார் ஓமம் வளர்க்கும்போது நீற்றுப்பூசணிக்காயை வெட்டி துண்டுகளை அட்டதிக்கு பாலகர் முதலியவர்களுக்கு சமர்ப்பித்து குங்குமம் தடவி அதை ஆடு எனக் கற்பனை செய்து தேவதைகளைத் திருப்தி செய்வதை நாம் காண்கின்றோம். பலி என்ற எண்ணக்கரு காலத்துக்கேற்ற வடிவம் எடுத்துள்ளது. அப்படி ஏதாயினும் செய்து சாதாரண மனிதனைத் திருத்த முயல்வோம்.

நான் இயல்பிலேயே மரபுவாதி(Traditionalist), தொல்மரபுகள் பேணப்பட வேண்டியன என நம்புகின்றவன். அதற்காக புதுமை எதையும் எதிர்க்கவேண்டும் என்ற அடிப்படைவாதி(Fundamentalist) யும் அல்லன்.

“தொன்மையவாம் எவையும் நன்றாகா இன்று
தோன்றியநூல் எவையும் தீதாக”

என்ற உமாபதியார் திருவாக்கை ஏற்று, புதிய காற்று உள்ளே நுழைய யன்னல்களைத் திறந்து வைத்திருப்பவன். வள்ளுவர் ‘ஒப்புரவு அறிதல்’ என்று ஓர் அதிகாரம் வகுத்திருக்கிறார். பரிமேலழகர் உலக நடையை உணர்ந்து அதற்கேற்ப கருமங்களைச் செய்தல், வேத நடை போல அறநூல்களுட் கூறப்படுவதன்றித் தாமே அறிந்து செய்தல் சிறந்தது என்றார் ஒளவையார் மேலும் “ஒப்புரவு ஒழுகு” என்றார். மரபுவாதி என்ற முறையில் நான் வேதநடையை பண்டைய அறநூல்களில்

கூறப்படுவதையே கடைப்பிடிக்க ஆசைப்படுபவன். ஆனால் புதிய பல்கலைக்கழகக் கல்வி அறநூல் எது? அறநூல்கள் காலத்துக்குக் காலம் மாறுபடுகிறதே ஆகவே நிரந்தரமான அறக்கோட்பாடுகள் என எவையும் கிடையாது என்ற முடிவுக்கு வருகின்றனர். இதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

இது நுனிப்புல் மேயும் வித்தகர்களின் கூற்று. வேதவழிபாடு யஜ்ஞம் அல்லது வேள்வி என்ற கிரியைகளை ஒப்புக் கொள்கிறது. வேதாங்கங்களுள் ஒன்றாகிய மீமாம்சை வேத கர்மங்களை விளக்குகிறது.

“ஆறங்கம் நால்வேதம் ஆனாய் போற்றி”

என்கிறார் அப்பர் சுவாமிகள்

ஆனால் கிரியைகள் உண்மை அறிவதற்கு வழிகளே ஒழிய அவையே இலட்சியம் அல்ல. வேதக்கிரியைகளின் மகிமை மறந்த காலத்தில் தான் பௌத்தம் முதலிய வேத மறுப்புக் கொள்கைகள் தோன்றின.

“வேதவேள்வியை நிந்தனை செய்துமூல்

ஆதமில்லி அமணெடு புத்தரை”

என்கிறார் சம்பந்தர்.

வேதம் கூறும் கடவுட் கொள்கையை மறுத்து வேதக்கிரியையே பலன் தரப்போதும் என்ற வாதமும் ஆறுதர் சனங்களுள் ஒன்றாகிய மீமாம்சையில் முன்வைக்கப்பட்டது. பட்டாசாரியன், பிரபாகரன் முதலாகிய உரையாசிரியர்கள் பிழையான கருத்துக்களை எழுதி, சங்கரர், சைவசித்தாந்திகள் முதலிய ஆஸ்திகமதத்தவர்களாலும் கண்டிக்கப்பட்டனர்.

முன்பு இருந்தது. காலப்போக்கில் அதை விட்டுவிட்டார்கள். ஏனைய மதங்களான யூதம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகிய மூன்றும் பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டை ஏற்கின்றன. அதில் ஆதிமனிதனை அடுத்து ஆபிரகாம் என்பவர் வருகின்றார். இறைவன் கட்டளைப்படி தன்முதல் விளைவை (அதாவது முதல் மகனை) இறை அர்ப்பணம் செய்ய மலைக்குப் போனார். அங்கு தெய்வக்குரல் கேட்டது. “நீ எம் கட்டளைப்படி

முதற்பிள்ளையை எமக்குப் பலியிட முனைந்தது நன்று” உனது விசுவாசத்தை மெச்சினோம். இனி உன் தோட்டத்தில் விளைந்த காய்கனிகளை மட்டும் எமக்குச் சமர்ப்பித்தால் போதும், இப்போதும் ஒரு கத்தோலிக்கர் குருவாக அபிடேகம் செய்யப்படும்போது, உறவினர், பெரியகுரு(ஆயர்)வுக்கு காணிக்கையாக பழம், காய்கறி முதலியவைகளைக் கோயில் திருப்பலி இடத்துக்குக் கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பிப்பது வழக்கம்.

பழைய சமய, புராணக் கதைகளுக்கு அக்கறை காட்டாத உலகம் இது. ஆகவே சமீப காலத்தில் மிருகபலிக்கு எதிரான இயக்கம் தொடங்கிய வரலாற்றைக் கூறுகிறேன்.

எனது பாட்டனார் இங்கு உயிர்ப்பலி கோயில்களில் கொடுக்கப்பட்டது தனக்குத் தெரியும் என்றும் யாழ்ப்பாணக்கோட்டை முனியப்பர் கோயில், உரும்பிராய் வைரவகோயில், கீரிமலை கௌணாவத்தை போன்ற இடங்களில் பலிக்கடாக்கள் வெட்டப்பட்டனவாம். ஏன் அதிக தூரம் போகவேண்டும்? நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலில் தேர் இழுக்குமுன் தேர்ச்சில்லு யார்மீதாவது ஏறி உயிர்பலி எடுக்கும் என்ற அச்சம் காரணமாக தேர் இழுக்கும் நேரம் முழுவதும் அதற்குப் பொறுப்பான தச்சன்(சிற்பி) ஒரு ஆட்டை தேர்ச்சில்லுக்கு அருகில் நிறுத்தி, அதன் காதில் ஒரு சிறுதுண்டை வெட்டி தேர்ச்சில்லில் பூசிவிடும் வழக்கம் இருந்தது என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நாவலரும் பின் அவரது சீடர்களும் இதனை விலக்கினராம்.

1930 களில் இந்தியாவிலும் கிராமப்புறச் சிறு தெய்வ வழிபாட்டில் பலிகொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. அங்கு T.S ஸ்ரீபால் என்ற சமணசமயத்தவர்(ஐஜனர்) பலியிடும் வழக்கத்தை எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்தார்.

“ஜீவரட்சகன்” என்ற மாத இதழ் நடத்தி தமது பிரசாரத்தைக் கற்றோர் மத்தியில் நடத்தினார். காஞ்சிபுரம் போன்ற இடங்களில் தமிழரின் சமணசமயம் நிலைத்திருந்தது. சென்னை தங்கசாலைத்தெரு(இப்போது அண்ணாசாலை

மெயின்வீதி)வில் நான் 1946 இல் 150க்கு மேற்பட்ட தங்க, வெள்ளிக்கடைகளைக் கண்டேன். குஜராத்தி செல்வம் மிக்க வணிகர் அங்கு தொழில் செய்தனர். அவர்கள் எல்லாம் சமணர்கள்(காந்திஜியின் அயலவருட் பலர் ஜைனர் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்)

அவர்கள் பெரும் பொருள் கொடுத்து T.S ஸ்ரீபாலின் பிரசாரத்துக்கு உதவி செய்தனர்.

திருக்குறளுக்கு சமணரீதியான உரை எழுதிய யு.சக்கரவர்த்தி ஆ.யு டெல்லியில் உயர்பதவியில் இருந்தார். அவரது புதிய ஆங்கில உரையை அச்சிட இவர்கள் உதவிசெய்தனர். அவர் திருவள்ளூர் சமணரே என்று நிரூபிக்கும் ரீதியில் தமது உரையை எழுதினார். அது உலகெங்கும் பரந்தது.

ஆங்கில ஆட்சியாளர் அக்காலத்தில் சமய விடயங்களில் தலையிட்டால் வீண் எதிர்ப்புகளுக்கு ஆளாகவேண்டும் என்று பயந்தனர். நடக்கிறது நடக்கட்டும். சுதேசிகள், கறுப்பர்கள் எதையாவது செய்யட்டும் என்று பேசாமல் இருந்தார்கள்.1931க்கும் 1935க்கும் இடையில் சென்னை சட்டசபைத் தேர்தலில் ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டி (Justice Party) என்ற நீதிக்கட்சி வெற்றிபெற்றது. ஸேர் பட்டம் பெற்ற வேளாளர் பிராமணருக்கு மாறானவர்கள் மந்திரி பதவிகளில் அமர்ந்தனர். அவர்கள் சென்னைச் சட்டசபையில் இந்து அறநிலைய பாதுகாப்புச்சட்டம் என்ற புரட்சிகரமான சட்டத்தை நிறைவேற்றினர். அதன்படி கோவில்கள், மடங்கள் போன்ற அறநிலையங்களுடைய கட்டுப்பாட்டில் இருந்த சொத்துக்களுக்குக் கணக்குக் காட்ட வேண்டும். ஆண்டுதோறும் வரும் வரவையும் செலவையும் எழுதி அரசுக்கு ஒப்படைத்து, உத்தரவுபெற்றே, செலவுகளைச் செய்யவேண்டும் என்ற விதி அக்காலத்துச் சென்னை இராச்சியத்தில்(கேரளா, ஆந்திரா உட்பட்ட பகுதி) நடைமுறைக்கு வந்தது. அதில் கோவில்களில் நடனமாடுவதும், சிறு தெய்வங்களுக்குப் பலியிடுவதும் தடுக்கப்பட்டது.(அதனால், சைவமடங்கள் மற்போக்கமான

திட்டங்களை வகுத்தனர். இலட்சக்கணக்கான ரூபா செலவிட்டு தமிழ் சமய நூல்களை அச்சடித்தனர்.) கிராமங்களில் மிருகபலி இடும் வழக்கம் குறைந்தது. ஆனால் சிறு கிராமங்களில் ஒழிவு மறைவாக இதனைச் செய்து வந்தனர். கேரளாவில் வேதமுறைப்படி நடந்த யாகங்களில் இரகசியமாக ஆடு வெட்டிப் பலியிடும் வழக்கமும் இருந்தது என யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமான வடமொழி ஆசிரியராய் விளங்கிய T.K சீதாராமசாஸ்திரிகள் சொன்னார்கள்

காந்தீயம் பரவியபோது, அதற்காகப் பாடுபட்டவரும் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் ஆசிரியராய்ப் பல முற்போக்குவாதிகளுக்குக் கற்பித்தவருமான ஹன்டி பேரீன்பநாயகம் போன்றவர்கள் யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் என்ற சங்கத்தை அமைத்து தமிழரிடையே முற்போக்குக் கொள்கைகளை வளர்த்தார். பிறகு 1946 இல் அகில இலங்கை காந்தி சேவாசங்கம் தொடங்கப்பட்டது. அவர்களும் தீவிரமாக அரசு சட்டம் இயற்றி மிருக பலியைத் தடுக்க வேண்டும். கோவில்கள், மடங்கள், தர்மஸ்தாபனங்களின் கணக்கு வழக்குகளை மேற்பார்வை இடவேண்டும் எனத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிவந்தது.

(ஐ.தே.க அரசாங்கம்) 1948. இல் இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தது. தமிழரின் குரலாக G.G பொன்னம்பலத்தின் அகில இலங்கைத் தமிழ்க்காங்கிரஸ் ஒலித்தது. அவர்களைத் தன்பக்கம் திருப்பி, D.S சேனநாயக்கா, G.G பொன்னம்பலத்துக்கு மீன்பிடி மந்திரி பதவி வழங்கினார். வட்டுக்கோட்டை பா.உ மு.கனகரத்தினத்துக்கு உதவி கல்வி மந்திரி பதவி கிடைத்தது. அவர், அரசாங்க பிரதம கணக்காய்வாளர்(Auditor - General) என்ற(ஆங்கிலேயர் வகித்த) பதவியைப் பெறத் தகுதியும் திறமையும் இருந்தும் அதை வழங்காமல் வேறு ஒருவருக்கு வழங்கியதால் கோபமடைந்து தன் உத்தியோகத்தைத் துறந்து தேர்தலில் குதித்து வட்டுக்கோட்டையின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆனவர்.

முற்போக்குவாதிகள் பாராளுமன்றத்தில் இந்து கோவில் அறநிலையங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டம் இயற்றவேண்டும் என அடிக்கடி தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினார். அரசாங்கம் மு.கனகரத்தினம் தலைமையில் ஒரு விசாரணைக்குழுவை நியமித்தது. அவர் 1950இல் அம்முயற்சியில் ஈடுபட்டு தன் விசாரணைக் குழுவினருடன் நாடெங்கிலும் சென்று, சங்கங்கள், தனி ஆட்கள், கோயில் அதிகாரிகள் ஆகியோருடன் உரையாடி மக்கள் கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்தார். பெரும்பாலும் கோவில்களில் தர்மகர்த்தாக்கள் மனம்போனவாறு தம் கோவில் வருவாயைச் செலவிடுவதும், அர்ச்சகர்கள் தமக்குக் கோயில் நிர்வாகத்தில் பங்குண்டு என வழக்காடுவதும் பற்றி பொதுமக்கள் குறைசொல்லி, சட்டம் அவசியம் என வலியுறுத்தினர். 1875இல் ஆங்கிலேயர் எழுதிய நம்பிக்கைச்சொத்துச்சட்டம்(Trusteeship Ordinance) என்ற சின்னஞ்சிறு சட்டத்தின் அடிப்படையில் பொதுமக்கள் மாகாண அரசாங்க அதிபருக்கு முறைப்பாடு செய்தால் அவர் மூவர் அடங்கிய ஒரு குழுவை நியமித்து, மக்கள் குறை சொல்வது சரியா? அவர்கள் சொல்வதில் உண்மை இருக்குமானால், அவர்கள் நீதிமன்றத்துக்குப் போக அனுமதிக்கலாம். என்ற முடிவு எடுப்பார். ஆனால் நீதிமன்றத்தில் இப்படியான விவகாரங்கள் பல வருடங்கள் எடுத்து, பணவிரயம் ஏற்படும். ஆகவே மிக விரிவான இந்து அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டம், தமிழ்நாட்டில் இருப்பது போல இருக்க வேண்டும் என கனகரத்தினம் கமிஷன் தீர்மானித்தது. 1950 தைமாதம் இந்திய பேரறிஞர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம் கொழும்பு வந்தபோது, விவேகானந்தசபைத் தலைவர் என்றமுறையில் கனகரத்தினம் வீட்டில் தங்கினார். அவர் சட்டவல்லுனர்(B.L பட்டம் பெற்றவர்) ஆதலால் அவரை சென்னை அறநிலையச் சட்டப்பிரதி ஒன்றை வாங்கி அனுப்புமாறு கனகரத்தினம் கேட்டார். அவர் வாங்கி அனுப்பியதைப் பரிசோதனை செய்து, இலங்கை இந்துமத கோவில் அறநிலைய பாதுகாப்புச் சட்ட மசோதா(Bill)வைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க ஆவன செய்தார். இலங்கையில் உள்நாட்டு மந்திரியாயிருந்த

சேர்ஒலிவர் குணதிலகா அம்மசோதாவைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்து நல்ல உரையை வழங்கினார். அதில்,

இந்தச் சட்டம் எவ்வளவோ காலத்துக்குமுன் வந்திருக்கவேண்டும். 1925ம் ஆண்டு சேர் பொன் இராமநாதன் பௌத்த அறநிலையச் சட்டத்தை(Buddhist Temporalities Ordinance) சட்டசபையில் பிரேரித்து நிறைவேற்றி, பௌத்தர்கள் தம் சமய நிறுவனங்களை ஒழுங்காக நிர்வகிக்க வழிவகை செய்தார். அந்த நன்றிக்கடனை இன்று நான் இந்துக்கள் விஷயமாகச் செலுத்துகிறேன்” என்று கூறினார்.

5.4 யாழ்ப்பாண மட்டுவில் வள்ளலார் சபை கோட்டத்தின் பார்வையில் (சின்னத்துரை தங்கம்)

இந்து சமயப் பண்பாட்டில் உயிர்களை பலியிடுவது நிறுத்தப்படவேண்டும். வள்ளலார் ஜீவகாருண்யம் என்பது உணவுமுறை சார்ந்தது. நான் இந்தியா வடலூர் வள்ளலார் ஊருக்குச் சென்றபோது அங்கு முன்பு நடந்த சம்பவம் ஒன்றை நான் அறிந்தேன். அயல் மீனவ கிராமத்தில் மீனவர் தமது தொழில் மீன்பிடித்தல் நாம் உயிர் கொலையை எப்படி செய்யாமல் விடுவது? என கவலைப்பட அங்குள்ளோர் 3 மாதம் இவ்விடத்திலிருந்து வள்ளலார் பாடலைப் பாடுமாறு கூறினார். அப்படி பாடிவிட்டு அம்மீனவர்கள் தமது வீட்டுக்கு சென்றபோது சகல செல்வமும் வீட்டில் காணப்பட்டது. பின்னர் அவர்கள் என்ன தேவை என நினைத்தனரோ அவ்வளவும் அவர்களிடம் காணப்பட்டது. இதே போல எமது மட்டுவில் வேம்பிராய் வள்ளலார் கோட்டத்தில் பூசைக்கு ஆரம்பத்தில் திறப்புவிழா அன்று வந்த பூசகர் அன்றில் இருந்து மாமிசத்தைக் கைவிட்டார். மாமிசத்தைக் கைவிட்டபின் தன் வருமானம் அதிகரித்தது. தான் இப்போது கடைபோட்டு காணி வாங்கி சந்தோசமாக இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். கொல்வதை விட தின்பதே பாவம். எனது சொந்த இடமான வசாவிளான் சந்தி

ஆலயத்தில் முன்னர் வேள்வி இடம்பெற்றது. பின்னர் நிறுத்தப்பட்டது.

தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகினில் யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல்

5.5 வேணி களஞ்சிய உரிமையாளின் நோக்கில்

உயிர்க்கொலை என்பதில் பசு கொலையை வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன் ஒரு தாய் தனது பிள்ளைக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலம்வரை தான் பால் கொடுப்பாள். ஆனால் பசு ஆயுள்காலம் வரை பால் தரும். விபூதி பசு சாணத்தால் உருவாக்கப்படுகின்றது. இதை நெற்றியில் பூசுதல் சிறப்பானதாகும். இதில் எனது வாழ்க்கையில் நான் இளமையில் கடும் கஷ்டப்பட்டு 17 வயதில் இருந்து மாமிசம் விட்டேன். பின் வவுனியா குருக்களுடன் இணைந்தேன். இளமை தொடக்கம் சாயி பக்தனாகக் காணப்பட்டேன் எனவே இதில் குருபோதனை சரியாக இருக்கவேண்டும். அடுத்து உண்பவர்கள் இருப்பதால்தான் நான் மாடு வெட்டுகிறேன் என கீரிமலையில் தயிர் ஊற்றும்போது மாடுவெட்டும் பிரபலமானவன் கூறினான். மரக்கறி மட்டும் உண்ணும் யானைக்கு பலம் இல்லையா? இதைவிட யேசுபிரான் கடவுளின் அவதாரபுருஷர், இவர் பிறக்க இடம் கொடுத்தது பசு மட்டும் தான் ஏனெனில் மாட்டுத்தொழுவத்திலேயே அவர் பிறந்தார்.

5.6 யாழ்ப்பாண இந்து குருமார் ஒன்றியத்தின் பார்வையில்

ஆலயத்தில் பலியிடுதல் பற்றிய ஆய்வு

எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழிபடும் இடம் ஆலயம், ஆலயத்தில் பலிபீடம் என்றும் ஒன்று உளது. கோபுர வாயிலினைக் கடந்து உள்ளே நுழையும்போது எதிரே

தோன்றுவது பலிபீடம், பலிபீட தரிசனத்தின் பின்னரே நாம் ஆலயத்துள் நுழைவதற்கு நமக்கு அனுமதி உண்டு எனலாம். நமக்குள் இருக்கும் காமம், குரோதம், வெகுளி போன்ற தீய சக்திகளை பலிபீடத்தில் பலியிட்ட பின்னர் நாம் பரிசுத்தமாக நம்மை ஆலய வழிபாட்டில் அர்ப்பணித்தல் நலம் தரும் என்ற தத்துவத்தை நன்கு உணரமுடிகின்றது.

ஆலயவழிபாட்டில் நம்மை ஆக்கிக் கொள்வதற்கு நமக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது பக்தி உணர்வு ஒன்றே என்ற எண்ணத்தை அடக்கி உயிர் பலியிடல் என்ற சிந்தனையும் உலகில் நின்று நிலவுகின்றது. அதற்கு முன்னைக் காலங்களில் ஆலயங்களில் நிகழ்த்தப்பட்ட யக்ஞம், வேள்வி துணைக் காரணமாக நின்று துணை புரிகின்றது. பெரும் வேள்வி - யக்ஞம் - யாகங்களில் மலிவாக உயிர்ப்பலிகள் நிகழ்த்தப்பட்டன என்பதைச் சமயநூல்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். நாரதர் நடாத்திய ஒரு நல்ல வேள்வியில் ஓமாக்கினியினின்றும் செந்நிறமுடைய ஒரு ஆட்டுக்கடா தோன்றியது. அக்கினியில் வந்த ஆடு நினைக்கின்றது. 'எங்கள் இனமாகிய பல ஆடுகளையே செய்யப்படுகின்ற யாகத்தில் கொல்லுகின்றார்கள். ஆதலினால் இப்பொழுது யான் இங்கு இவர்களை அழிப்பேன்' என்று மனம் துணிந்தது.

“அங்கிதனில் வந்ததகர் ஆற்றுமகள் தன்னில்
நங்களின் மேபலவும் நாளுமடு கின்றார்
இங்கிவரை யான் ஆடுவன் என்றிசைவு கொண்டே”

- தகரேறு படலம் 3

என்று கந்தபுராண உற்பத்தி காண்டத்தில் உரைக்கப்படுகின்றது. இதனால் யாகத்தில் பசுக்கள் பலியிட்டமை உணர்த்தப்படுகின்றது.

அச் செய்தியை உறுதிப்படுத்துவது போலத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருடைய முதலாம் திருமுறைக்கோயில் திருப்பதிகம் பின்வருமாறு பாடுகின்றது.

“பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரியோம்புஞ்
சிறப்பர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய”

இவ்வாறாக வடநாட்டவர் நிலைநாட்டிய யாக வேள்வியின் உயிர்ப்பலியே காலப்போக்கில் - ஆலயத் திருமுன்றலில் உயிர்பலியாக உரிமை பெற்றிருக்கலாம். காலப்போக்கில் அவ்வயிர்ப்பலி மக்கள் மனங்களைக் கவர்ந்து நேர்த்திக் கடனாக மாறியிருக்கலாம். பின்னர் காலப்போக்கில் 'கொன்றபாவம் தின்றிடத் தீரும்' என்பதற்கிணங்க உணவாகக் கொள்ளப்பட்டது. இன்னும் சிலகாலம் கழிந்த பின்பு உயிர்ப்பலி எடுத்த உடலங்களை விற்பனை செய்யவும் தொடங்கி இருக்கலாம். பின்னர் வியாபாரத்தையும் மறைமுகமாகக்கொண்டு ஆலயங்களில் மிருகபலி மிகக் கோலாகலமாகவும் குதூகலமாகவும் கொண்டாடப்படுவதைக் கண்ணாரக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

நாகன் என்ற வேடுவ அரசன் தான் ஒரு பிள்ளைப் பேற்றை விரும்பி உடுப்பூரில் முருகப் பெருமான் ஆலயத்தில் சேவல் மயில் முதலாம் பறவைகளை உயிரோடு விட்டு வந்தான் என்று பெரியபுராணம் சுட்டுகின்றது.

“வாரணச் சேவலோடும் வரிமயிற் குலங்கள் விட்டு”

- கண்ணப்பநாயனார் புராணம் -

இவற்றால் சைவசமயத்தில் ஆதி நாட்களில் அடியவர்கள் தங்கள் நேர்த்திக் கடனை நிறைவேற்ற ஆலயங்களில் பறவைகள் விலங்குகளைப் பலியிடாது உயிரோடு பராய்க்கடன் ஆற்றி வந்தார்கள் என்பதே உண்மையாகும்.

5.7 மாதாஜி லிங்கேஸ்வரர் ஆலய சச்சிதானந்த ஆச்சிரமத்தின் பார்வையில்

பசுவின் மகிமை

உலகத்திலே பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்ததாக சைவசமயம் விளங்குகின்றது. சைவமக்களாகப் பிறந்த நாம் ஒவ்வொருவரும் எமது சமயத்தின் பாரம்பரியப் பற்று அதன் உயர்ந்த இலட்சியங்கள் நீதியும் நேர்மையும் பொருந்திய கட்டுப்பாடு என்பவற்றைப் பேணி இந்து சமயம் அர்த்தமுள்ள சமயமாக வளர்க்கவேண்டியது எமது கடமையாகும். முழுமுதற் கடவுளாக விளங்கும் சிவபெருமான் தனது சக்தியாகிய பார்வதி தேவியோடு இடபத்திலே ஏறிக் காட்சி கொடுத்துள்ளார். காத்தல் தொழிலை செய்கின்ற விஷ்ணுவும் பசுவோடு தான் எழுந்தருளியிருப்பார். இவ்வாறு பசுவிற்கும் எமது சமயத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. சைவசமயத்தின் சிவசின்னங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் விபூதியும் பசுவின் சாணத்திலே தயாரிக்கப்படுகிறது. சிவ பூசைக்குத் தேவையான பஞ்சதிரவியங்களும் பசுவின் பாலில் இருந்தே பெறப்படுகின்றது. ஆகவே இந்து மக்கள் பசுவைத் தெய்வமாகப் போற்றுகின்றார்கள். இதனால் தான் வருடாவருடம் தைப்பொங்கல் தினத்திற்கு அடுத்தநாள் பட்டிப் பொங்கல் கொண்டாடுகின்றனர்.

இவ்வாறு தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பசுக்களையே இடபங்களையோ இம்சைப்படுத்தல் அல்லது துன்பம் விளைவித்தல் மகாபாவமான செயலாகும். இக்காலத்திலே தெய்வீக மகத்துவம் வாய்ந்த பசுக்களையும் இடபங்களையும் மக்கள் நம் உணவிற்காகப் பயன்படுத்துகின்றனர். இது எவ்வளவு மகாபாதகமான செயலாகும். ஆறறிவு படைத்த மனிதர்கள் பசுக்களின் தெய்வீகத்தன்மையை அறியவில்லை என்பதை எண்ணும்போது அது இந்து சமயத்திற்கு ஏற்படும் ஒரு இழுக்காகும்.

எல்லாத் தேவரும் இருக்கும் திருவுரு பசு
இல்லத்துக்கொரு பசு வளர்த்திடுவோம்

பசுவைப் பார்த்தால் நினைத்தது பலிக்கும்
பசுவைக் காத்தவருக்குப் பரகதி கிடைக்கும்
பட்டிப் பொங்கல் பொங்கும் தமிழர் பசுவை
தின்னலாமா?

பசுவை உண்போர் பாழ்பட்ட பாவிகள்
பால் குடிக்கும் வாயால் பசுவை தின்னலாமா

“பசுக் கொலைக் கஞ்சிப் பரதேசம் போன
ஞானப் பிரகாசரை நாம் தொழுதுய்வோம்”

இ.குழந்தைவேலு(J.P)

தலைவர்,

மாதாஜி லிங்கேஸ்வரர் ஆலயம்,

கைதடி.

5.8 சிவத்தமிழ் மானிட விடியற்கழகத்தின் பார்வையில்

ஜீவகாருண்ய அறநெறி காப்போம்

சிவபூமி என சிறப்பிக்கப்பட்ட இவ் இலங்கை திருநாட்டிலே
தொன்று தொட்டு இறை சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக்
கொண்ட சைவநெறி விளங்கி வருகிறது. இதற்கு சான்றாக
நாயன்மார்களால் பாடல் பெற்ற பழமை மிகு ஈச்சரங்கள்
உட்பட பல ஈச்சரங்கள் இத் தீவெங்கும் பரந்து
காணப்படுகின்றதை குறிப்பிடலாம். தொன்று தொட்டு வழங்கி
வருகின்ற சிவநெறியானது ‘அன்பே சிவம்’ என்கின்ற உரிய
ஜீவகாருண்ய கோட்பாட்டை கொண்டமைந்த பக்தி
மார்க்கமாகும்.

இத்தகைய தன்னுயிர் போல மன்னுயிர் ஓம்புகின்ற
சைவசமயிகளுடைய வாழ்க்கை முறைக்கு வழிபாட்டு மரபுக்கு
முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இடைக்காலத்திலே தனிமனித
இச்சைகளின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்ற ஆலயங்களில்
உயிர் பலியிடும் நிகழ்வானது அன்பு நெறியின்

உயிரோட்டத்திற்கு விடப்பட்ட ஒரு சவாலாகும். குறிப்பாக சைவர்களுடைய புனித பூமியாக விளங்குகின்ற கீரிமலையை அண்டிய பகுதியாக கவுணாவத்தையில் மிகப்பெரும் எண்ணிக்கையில் உயிர்கள் பலியிடப்படுவது அப்பிரதேசத்தின் புனிதத் தன்மைக்கு களங்கம் செய்வது போல அமைந்திருக்கிறது.

சிந்து சமவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இறை சிவனுடைய படிமமாகிய பசுபதி நிலையில் உயிரினங்கள் அனைத்தும் அவரை சூழ்ந்து இருப்பதும் எமது தெய்வங்களின் வாகனங்களாக வெவ்வேறுபட்ட பிராணிகள் இருப்பதும் பண்டை காலத்திலிருந்தே எல்லா ஜீவராசிகளையும் சமநோக்குக் கொண்டு மதித்த பெருந்தகைகளாக எம்முன்னோர் இருந்ததைப் பறைசாற்றி நிற்கின்றது. இந்நிலையில் சூலபாணியாக முழுமுதற் பரம்பொருளின் குறியீடாக, மூர்த்தமாக கிராமிய வழிபாட்டு முறைமையாக, அந்நியர் ஆட்சிக் காலத்தின் எம் சமய நெறி காத்த சின்னமாக விளங்குகின்ற சூலத்தை இறை அனுக் கிரக விம் பமாகக் கொண்டிருக்கின்ற சிவஞானபானுவாகிய வைரவப் பெருமானினுடைய உயரிய சந்நிதானங்களிலே இப்பலி நடைபெறுவது உண்மையான இறை கோட்பாட்டை மறுதலிக்கின்ற செயலாகவும் எண்ணிப்பார்க்க முடியும்.

நவீன மனோதத்துவத்தின் அடிப்படையில் இச்செயலை நோக்குவோமானால் மனத்தில் ஏற்படும் ஒரு விதமான விகார நிலைமைக்கு இச்செயல் இட்டுச் செல்கின்றது. அதிலும் குறிப்பாக குழந்தை பராயத்தில் இக்காட்சியை தொடர்ச்சியாக அவதானிக்க நேரிடுகின்ற, சுவாரஸ்யமான நிகழ்வாக மனதில் பதிய வைக்கப்படுகின்ற சிறார்கள் பிற்காலத்தில் சமூக ஆரோக்கியத்திற்கு மாறுபட்ட மனிதர்களாக வருவதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகம் உள்ளதாக உளவியல் கூறுகின்றது.

சுகாதார ரீதியாக பார்ப்போமேயானால் கொல்களங்களுக்கு வெளியே வெட்டப்படும் விலங்குணவானது நுகர்விற்கு ஏற்றதல்ல என வரையறுக்கப்படுகின்றது. இதனடிப்படையில்

பலியிடல் நடைபெறும் ஆலயங்கள் சட்டவிரோதமான கொல்களங்களாக இயங்கி வருவது சட்டதிட்டங்களுக்கு மதிப்பளிக்காத ஆன்மீகத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட குடிமக்களை உருவாக்குவதற்கு வழிவகுக்கின்ற செயலைச் செய்து கொண்டிருப்பதனையும் ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

ஒரு சிலர் வாதாடுவது போன்று இது ஒரு கிராமிய ரீதியான சமூகச் சடங்கு அல்ல என்பது சுகாதார, சட்ட விதிமுறைகளுக்கு முரணானதாகவும் சமயத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்திற்கு மாறுபட்டதாகவும் இருப்பதால் உண்மையான ஆத்மார்த்தமான ரீதியில் சிந்திக்கும்போது அவர்களின் வாதம் போலியானது என்பதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

இந்த ரீதியில் சமய நெறியின் புனிதத்துவத்தை மாசுபடுத்துகின்ற பலியிடலை இல்லாது செய்வதற்கு பல்வேறுபட்ட பரிமாணங்களில் சைவசமயிகள் யாபேரும் உழைக்க வேண்டியது தலையாய கடமையாகும்.

இச்செயற்பாடுகள் இன்று நிலைத்து நிற்கின்ற வலிகாமம் பகுதியிலுள்ள ஆலயங்களின் சூழலில் வசிக்கும் இளம் பராயத்தினருக்கு ஜீவகாருண்யத்தை போதிக்கின்ற அறநெறிக்கல்வியை தொடர்ச்சியாக சிறப்பான முறையில் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

கிராமிய மட்டத்திலுள்ள இளைஞர்களுடைய ஒத்துழைப்புடன் தொடர்ச்சியான விழிப்புணர்வுப் பிரச்சாரங்களை முன்னெடுக்கவேண்டும். மக்களின் மனங்களில் ஆழ வேரூன்றியுள்ள தவறான நம்பிக்கைகள் களைவதற்கு உரிய முறையில் பிரச்சார உத்திகள் வகுக்கப்படல் வேண்டும்.

அரசு அதிகாரிகள் தங்களுடைய சட்டதிட்டங்களை உரியமுறையில் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். உள்ளூராட்சி சபைகள் சட்டத்தின் நல்லாட்சியை பூரணமாக அமுல்படுத்த முன்வருதல் வேண்டும்.

மேற்படி பல்வேறுபட்ட பரிணாமங்களுடாக இடைப்பட்ட காலத்தில் புகுந்து சமயநெறிக்கு ஊறு விளைவித்து வருகின்ற பலியிடல் என்னும் கொடுமையை முற்றாக எமது பிரதேச சமய வழக்கிலிருந்து இல்லாததொழிக்க புனித கைங்கரியத்தை வெற்றிகரமாக செய்யமுடியும் அப்போது தான் “இன்பமே சூழக எல்லோரும் வாழ்க” என்கின்ற எமது அன்பு நெறியின் மகிமை முழுமைபெறும்.

5.9 சிம்மயாமிசன் பார்வையில்

வேள்வி என்றால் என்ன என்று நோக்குகின்றபோது கீதை “யக்னம்” எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதை மேலும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டால் எல்லோரும் சேர்ந்து சுயநலமின்றி பொது நல நோக்கத்திற்கு வேலை செய்தலாகும். இயற்கை எமக்கு எவ்வளவோ நன்மை செய்கின்றது தூய காற்று சூரிய ஒளி போன்றவற்றை இலவசமாக இயற்கை எமக்குத் தருகின்றது.

பலி கொடுத்தல் என்பது “மிருகத்தன்மையை அழித்தல்” ஆகும். இதில் அறிவு நிலையில் எமது மனித இனம் ஆரம்பத்தில் வேடுவ சமூகத்திலிருந்து வந்தது. ஆரம்பநிலையில் வேடுவத் தொழிலில் மிருகத்தைக் கொன்று உண்பது சர்வசாதாரணமானது பின்னர் குற்ற உணர்வுடனேயே உண்டனர் இன்று எவ்வளவோ முன்னேற்றம் அடைந்து விட்டதால் “மிருகப்பலி” தற்காலத்திற்கு பொருத்தமானதல்ல. அறிவு நிலையில் ஓரறிவுத் தாவரம் இதை ஆரம்பத்தில் உண்டனர். அடுத்து ஈரறிவுடைய மீனில் மனிதன் கைவைத்து உண்டான். பின் படிப்படியாக ஐந்தறிவுடைய மிருகத்தை உண்டு பின் ஆறறிவுடைய நரமாமிசம் உண்பவர்களும் உள்ளனர். இதில் ஓரறிவுத் தாவரத்தை உண்பதும் ஈரறிவுடைய மீனை உண்பதும் பெரிய விடாமாக அறிஞர்கள் கருதவில்லை. வங்காளதேச பிராமணர் “கடல்புஸ்பம்” என் மீனை உண்கின்றனர். பலி கொடுப்பதை ஆலயத்தில் மிருகப்பலி கொடுப்பதை விடுத்து உண்மையில் பக்தியோடு நோந்து விடுதல், பிரதியீடாக தாவரபலியை கொடுத்தல் அல்லது பொங்கி படைத்தல் போன்றன ஆகும்.

யாக்கிரய சைனதன்யர்

6.0 இந்து சமுதாயத்தில் பசுவைப் போற்றும் மரபு

இந்து சமுதாயத்தில் பசுவைப் போற்றும் மரபு பசுவின் உடம்பெங்கும் நாம் வழிபடும் அத்தனை தெய்வங்களும் நமக்கு பயனளிக்கும் தேவர்களும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஆலயத்தில் இருக்கின்ற விக் கிரகத்தில் மூர்த்தியை வரவழைத்து இருத்திப் பூசிப்பர். ஆனால் பசுவின் உடலில் இத்தெய்வங்கள் எல்லாமே தானாக உறைவர். எனவே நாம் கோபூசை செய்து வழிபட்டு நல்ல பயனைப் பெறுவது சுலபமானது பசுவின் பின்வரும் உறுப்புக்களுக்கு பூஜை செய்யப்போது உச்சரிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள் வருமாறு அமைகின்றது.

இரு கொம்புகளின் நடுவே	ஓம் சிவாய நம
வலது கொம்பிலே	ஓம் பிரம்மணே நம
கொம்பு நுனியில்	ஓம் சரஷ்சஷ்டி கோடி
மூக்கின் நுனியில்	ஓம் த்யேஷ்யாயை நம
வலது கண்ணில்	ஓம் சூர்யாயை நம

இவ்வாறு பூசித்து அருக்கியங் கொடுத்து சந்தனம், புஷ்பம் முதலியவற்றால் அர்ச்சித்து அன்னமும் சலமும் ஊட்டி, தூபதீபங் காட்டி, “நிர் மலராகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்களிடத்தில் கொண்ட பெருங்கருணையினாலே அவர்கள் செய்த பாவத்தை நீக்கி மோட்சத்தை அடையும்பொருட்டு தேவர்கள் அமிர்தம் பெறவிரும்பி, பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் அக்கடலிற் தோன்றி, ஆன்மாக்களுடைய துன்பத்தை போக்கும் பயோதரத்தையுடைய மாதாவே, யான் தருகின்ற புல்லை ஏற்றுக் கொள் எனும் கருத்தமைந்த மந்திரத்தை சொல்லிப் புல்லை அருந்துக. பின்பு வலமாக வந்து நமஸ்காரம் செய்க என அம்மந்திரங்களும் அவற்றின் பொருளும் மேல்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன.

சிவலோகத்திலே சிவனது சந்நிதியில் இடபம் இருக்கும். அதன் பக்கத்தில் நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுடனை எனும் ஐந்து

வகைப் பசுக்கள் இருக்கும். இவை முறையே கபிலநிறம், கருநிறம், வெண்ணிறம், புகைநிறம், செந்நிறம் உடையனவாம். இவ் ஐந்தும் சிவனது திருவருளிணாலே திருப்பாற்கடலில் இருந்து சிவபூசையின் பொருட்டும், யாகாதி கருமங்களின் பொருட்டும் பூமியில் உற்பவித்தன. இப்பசுக்களின் உறுப்புகளிலே தேவர்களும் முனிவர்களும் தீர்த்தங்களும் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

இத்துணை சிறப்பினையுடைய பசுக்களை இயக்கும்போது சிறிதும் வருந்தச் செய்யாமல் இரக்கத்தோடு பாசாங்கோலினாலே மெல்ல மெல்ல போ போ என்று இயக்குக. கோபித்து அதட்டி அடிப்போர் நரகத்தில் வீழ்வர். பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து அவைகளை வலம் செய்து துதித்து வணங்கி புல்லைக் கொடுப்போர் சிவலோகத்தை அடைவர்.

பசுக்களுக்கு சாலையை விதிப்படி செய்வித்து ஆற்றுமண், ஓடைமண், புற்றுமண், வில்லத்தடிமண், அரசடிமண் என்பவைகளால் நிலம்படுத்தி முதிர்கன்று, இளங்கன்று, நோயுள்ளகன்று இவைகட்கு இடங்களை வெவ்வேறாக அமைக்க வேண்டும்.

பசுக்களை வேனிற் காலத்தில் சோலைகளிலும் மழைக்காலத்தில் மலைச்சாரலிலும் வனங்களிலும் பனிக் காலத்தில் வெயில் மிகுந்த வெளிகளிலும் இடருறாவண்ணம் மேய்க்க வேண்டும். பசுக்களை காக்காதவர்களும் பூசை செய்யாதவர்களும் தண்டனை வழங்காத அரசனும் நரகத்தில் வீழ்வார்கள் என இலக்கிய கர்த்தாக்கள் கூறி உள்ளனர்.

ஆவுரிஞ்சிக்கல் நாட்டுதலும் சிவனுக்கும் ஆச்சாரியார்களுக்கும் பசுவை தானம் செய்தலும் குற்றமற்ற இலக்கணங்களையுடைய இடபத்தை சிவசந்நிதிக்கு தானம் செய்தலும், சிவனது திருப்பணியின் பொருட்டு சகடத்துக்கு எருது கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவைக்கண்டு இரங்கித் தாம் வாங்கி வளர்த்தலும் பெரும் புண்ணியமாகும். பசுக்கள் தரும் பால், நெய், தயிர்,

கோமயம், கோசலம் எனும் பஞ்ச கௌவியங்களையும் சிவனுக்கு அபிடேகம் பண்ணுதல் ஆலய கிரியைகளில் சிறப்பிடம் பெறுவன ஆகும்.

பாலை இரண்டு மாதம் செல்லும்வரை கன்று பருகும்படி விட்டு, அதன் பின்னர் பாலைக் கறந்து சிவனுக்கு அபிடேகம் பண்ணுவிக்க வேண்டும். கன்று பாலுண்டு முலையை விடுவித்தபோது ஜலத்தினால் முலையை கழலிறக்க ஆசை மிகுதியினால் கன்றுக்கு பால் குடிக்க விடாமல் பாலை கறந்தவன் நரகத்தில் வீழ்வான். நெடுங்காலம் வருந்தி பின் பூமியில் பிறந்து கடும் பசியினால் வீடுகள் தோறும் இரப்பை புலையர்கள் பசுக்களின் சாலையில் புகுந்தார்களாயின் எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவார்கள்.

6.1 சான்றோர்களது பசு பராமரிப்பு

6.1.1 திருமூலரும் பசுவும்

இமயத்தில் இருந்து தென்னாடு நோக்கிவந்த சுந்தரமுனிவர் என்பவர் வரும் வழியில் பசு மேய்க்கும் மூலன் எனும் இடையன் இறந்து கிடக்க அதனை சூழ்ந்து நின்று பசுக்கள் கண்ணீர் சொரிந்து கதறி அழுவதைக் கண்டார். பசுக்களின் துயர் துடைக்காது செல்வது பாவம் எனக்கருதி தன் யோக சித்தியினால் தனது உடலை ஒரு மரத்தின் மேல் கிடத்திவிட்டு மூலன் உடலிற் புகுந்து பசுக்கள் மகிழுமாறு செய்து அவற்றை உரியோரிடம் சேர்ப்பித்தார். மீண்டும் வந்தபோது தன் உடலைக் காணாமையால் இறைவன் ஆணைப்படி அவ்விடத்தில் தவமிருந்து மூவாயிரம் தமிழ் எனும் திருமந்திரத்தை தந்து திருமூலநாயனார் எனும் சிறப்புப் பெயர் பெற்று சிவகதி அடைந்தார். பசு காத்ததாலே மூலர் திருமூலர் ஆனார்.

6.1.2 சண்டேஸ்வரரும் பசுவும்

பசு மேய்ப்பவன் ஒருவன் பசுவைக் கோலால் அடித்ததைக் கண்டு மனம் பொறுக்கமாட்டாது விசாரசுருமர் எனும் பிராமணச் சிறுவன் அன்று முதல் மேய்ப்பானை விலக்கித் தானே பசுக்களை மேய்த்து வந்தான். மண்ணியாற்றங்கரையில் முறையாகப் பசுக்களை மேய்த்து அவை தாமாக சுரந்த பாலைக் கொண்டு மணலில் அமைத்த சிவலிங்கத்துக்கு அபிஷேகம் செய்து இவ் உண்மை அறியாத மூடத் தந்தையர் பாலை வீணாக்குகின்றானே என்று காலால் இடற தன் சிவபூமிக்கு குந்தகம் செய்தவர் காலைச் சிறுவன் கோலால் அடிக்க அது மழுவாக மாறி தந்தையின் கால்களைத் தறித்தன. பின் சிவபூமிக்கு உறுதிகண்ட சிவபெருமான் தந்தைக்கும் தனயனுக்கும் அருள் புரிந்தார்.

6.1.3 ஆனாயநாயனாரும் பசுவும்

இவர் பசுக்குலம் மேய்த்தலையே சிவப்பணியாகக் கொண்டவர். புல் லாங் குழல் இசைக்கும் பேரிசையானார் பஞ்சாட்சரமந்திரத்தை புல்லாங்குழலில் இட்டு இசைத்துப் பசுக்களை மகிழ்ச்சி செய்பவர். இவரது பஞ்சாட்சர இசையில் தேவர்களும் தம்மை மறந்து மகிழ்ந்தனர். சிங்கம், புலி, கரடி போன்ற கொடிய விலங்குகள் தம் மூர்க்கம் தணிந்து தெய்வ வசப்பட்டன. இசையால் பசுமேய்த்த சிவபுண்ணியத்தால் ஆனாயர் சிவபதம் பெற்றார்.

தன்மைந்தன் அரசு வீதியில் உலாவரும் போது தேரினிடைப்புருந்த பசுக்கன்று அடியுண்டு இறந்து போனதைக் இதனைக் கண்ட தாய்ப்பசு தாங்கொணாத துயரால் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுதது. இதனை அறிந்த மன்னன் பெரும் துயருற்றான். மந்திரிமார் சொன்ன அறிவுரை பசுவின் துயர் துடைக்க உதவா என உணர்ந்தான். தன் மகனை வீதியில் கிடத்தி தானே அவர்மீது தேரைச் செலுத்திக் கொன்றான்.

“தருமம் தம் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன் மருமந்தன் தேராளி உற.....”

கண்ட சிவபெருமான் திருவருளால் அரசிளங்குமாரனும், பசுக்கன்றும் உயிர் பெற்று சிவகதி அடைந்தன.

6.1.4 ஞானப்பிரகாசரும் பசுவும்

இலங்கையில் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி நடந்த காலத்தில் போர்த்துக்கேயப் பறங்கியருக்கு உணவாக நாளுக்கொரு வீட்டார் கொழுத்த பசுவைக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இத்தகைய கொடிய பாவம் செய்வதிலும் பார்க்க பரதேசம் போவதே மேலானது எனக் கருதி இரவோடிவாக கடல்கடந்து இந்தியா சென்றார். அங்குள்ள சிவஸ்தலமாகிய சிதம்பரம் சென்று தவமிருந்து சிவஞானம் பெற்று பசுக்கொலைக்கு அஞ்சி இந்தியா சென்று அங்கே அவர் சிவகதி பெற்றார்.

6.1.5 அருட்கவி வினாசித்தம்பியும் பசுவும்

ஓர் ஒதுக்குப்புறமான கிராமத்தில் கால்நடை வளர்ப்பே அக்கிராமத்தின் மக்களின் தொழில்கள் விளைநிரம்பல்கள் வறுமையில்லா வாழ்வு தருவன ஆகும். பசுக்கள் பாலும் பால் உணவுகளும் வழங்குகின்றன. எருதுகள் வண்டி இழுக்க பயன்படுகின்றன. ஒரு நாள் அதிகாலையில் அக்கிராம மத்தியில் 4 சக்கர இயந்திர வண்டி ஒன்று வந்து நின்றது. அதில் வந்த 3 பேர் வண்டியை விட்டு இறங்கினர். வாகனத்தைப் பார்ப்பதற்கு ஊர்மக்கள் திரண்டனர். வந்தவர்களைப் பார்த்து என்ன தேவை என்றனர். நாங்கள் மாடுகளை விலைக்கு வாங்குபவர்கள் விற்கின்ற மாடுகள் உண்டா என வினவினர். என்னையா உழவு மாடா, பால்மாடா வேண்டும் எனக் கேட்க எமக்கு இறைச்சிக் கடைக்கு மாடுகள் தேவை என்றனர். நாங்கள் மாடுகளை தெய்வமாகப் போற்றுகின்றோம் இறைச்சிக்கு மாடுகள் விற்பதில்லை. வந்த வழியே சென்றுவிடுங்கள் என்றனர். அப்போது ஒருவன் ஓடிவந்து இந்த முட்டாள்களுடைய கதையை விடுங்கள் பலர் மாடு விற்க காத்திருக்கிறார்கள் தேவையான மாட்டை சேர்த்து தருகின்றேன் என்றான்.

கன்றை ஈணாத மலட்டு மாடுகள் வேலை செய்து வயோதிபமடைந்த மாடுகள், கன்று ஈன்று கிழப்பருவமடைந்த மாடுகள், இளங்காளைகள், மெலிந்த கன்றுகள் இப்படி 30 இறகுமேல் சேர்க்கப்பட்டன. இதில் இளங்கன்றை நீக்கி பசு விற்கப்பட்டது. இறைச்சிக்காரர் ஒவ்வொரு மாட்டையும் 4 கால்களையும் சேர்த்து கட்டினார். வாகனத்தில் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாகத் தூக்கிப் போட்டனர். அப்படியாக மாடுகள் மூச்சுவிடமுடியாமல் திணறியது. சிலவற்றின் தலைகள் வாகனத்தின் வெளியே தொங்கிக் கொண்டு இருந்தன. அம்மா அம்மா என சில மாடுகள் கத்தின. இப்படி 20 மாடுகள் ஏற்றப்பட்டு வாகனம் புறப்பட்டது. ஏனைய மாடுகளை ஒன்றோடு ஒன்று பிணைத்துவிட்டு இவை நிற்கட்டும் சிலவேளையில் வந்து ஏற்றுவோம் என்று சொல்லி இறைச்சிக்காரர்கள் புறப்பட்டனர். பிணைக்கப்பட்ட மாடுகளும் கன்றை நீக்கிய பசுவும் ஒன்றாக நின்றுது. அந்தப் பசுவில் கன்று ஒன்று ஓடிவந்து தாயின் மடியில் பால் குடித்தது. அப்போது அந்தப்பசு இப்போது பால் குடிக்கிறாய் மகனே பின்பு யாரிடம் பால் குடிப்பாய் என்று கண்ணீர் விட்டது. ஏன் அம்மா அப்படி கூறுகின்றீர்கள் என்றது கன்று மகனே என்னை வளர்த்தவர்கள் இறைச்சிக் கடைக்கு விற்கப்போகின்றார்கள். என்று

“உருகி மனம் வேகுதடா என்னாசை மகனே
எமக்கு மரண காலம் வந்ததடா என்னாசை மகனே.”

இப்படி பசு புலம்பத் தொடங்கியது. அப்போது முன்பு மாடுகளை ஏற்றிச் சென்றவர்களில் ஒருவன் திடீரென ஓடிவந்தான். “நாங்கள் மாடுகளை ஏற்றிச் சென்ற வாகனம் பெரிய பள்ளத்தில் புரண்டு முதலாளியின் ஒரு கையும் காலும் முறிந்து தலை மண்டை வெடித்து அறிவு இல்லாமல் இருக்கின்றார். எமக்கு மாடுகள் வேண்டாம் தேவை எனின் பின்பு வருவோம் என்று கூறிவிட்டு திரும்பி ஓடினார்கள் மாடுகள் விற்றவர்கள் காலகதியில் வறுமையில் வாடி உணவின்றி உடையின்றி மனையின்றி அலைந்தார்கள் அக்கிராமத்து மக்கள் இறைச்சிக்கு மாடு விற்பதில்லை என திடீர்நகர்ப்பம் செய்தார்கள் எனவும் அறியமுடிகிறது.

6.1.6 மாடுகளை போற்றும் தில்லையம்பல பிள்ளையார் ஆலயம்

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் கரவெட்டி கிழக்கில் தில்லையம்பலம் என்னும் கோயில் அமைந்துள்ளது. புராதன காலத்தில் இருந்து சுயம்பு லிங்கமாக அமைந்த இக்கோயில் பிள்ளையார் மூல மூர்த்தியாக இருந்து பலருக்கு அருள் பாலித்து வருகின்றார்.

இவ் ஆலய வரலாற்றில் 1902 இல் இப்பகுதி மேய்ச்சல் நிலமாக காணப்பட்டது. அப்போது அவ்வூர் விவசாயியான வல்லியார் இம்மேய்ச்சல் நிலத்தில் மாடு மேய்த்து வந்தார். அப்போது ஒரு நாள் 2 மாட்டை காணவில்லை. அதனால் விவசாயி கவலை அடைந்தார். அப்போது காட்டில் இருந்து ஓர் அசரீரி நாளை நீங்கள் ஒரு தேங்காய் உடையுங்கள் மாடுகள் வரும் என்றனர். அதன்படி மாடுகள் வந்தன. பின் 2 நாட்கள் செல்ல மீண்டும் 2 மாடுகள் காணாமற் போயின. விவசாயி மீண்டும் கவலை அடைய காட்டுக்குள் இருந்து ஓர் அசரீரி “பாற்பொங்கல்” பொங்கி படையுங்கள் மாடுகள் வரும் என்ற குரல் கேட்க மீண்டும் மாடுகள் வந்தன. பொங்கி படைக்க ஓர் இடம் தேவை என எண்ணியபோது மீண்டும் அசரீரி புளிய மரத்தடியில் பொங்கி படைக்கவும் என்றார். இதை அறிந்த ஊர்மக்கள் பின் பொங்கி வழிபட்டதுடன் தினமும் அபிஷேகம் செய்யத் தேவையான பாலை அங்கேயே மாட்டையும் கன்றையும் கொண்டுபோய் கறந்து அபிஷேகம் செய்வர். இவ் ஆலயம் அசரீரிதியின்படி மூலஸ்தானம் குடிலினாலும் தேக்க மரத்தினாலும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு பொங்கல் பொங்கும் அடியார்கள் பாணையை அவ்விடத்திலேயே விட்டுவிடுவார்கள். அதைவிட ஆனி உத்தரம் சிறப்பாக கொண்டாடப்படுகிறது. இதை விட பலியிடல் உள்ள இந்த காலத்தில் மாடுகளை நேர்ந்து தானமாகக் கொடுக்கின்ற மரபு பேணப்படுவது மிக சிறப்பானதாகும். மாடுகளுக்கு நோய் ஏற்படும்போது அதனைக் குணப்படுத்தவும், பசுவிட்கென தனிக்கோயிலாக இது இருப்பது பெருமைக்குரியதாகும்.

7.0 பின்னிணைப்பு

சோமசுந்தரப் புலவரது பாடல்

ஆடு கதறியது

சில சைவக்கோயில்களில் ஆடுகோழிகளைப் பலியிடுகிறார்கள். பிள்ளையைப் போல வளர்த்த ஆடுகளைப் பலியிடும் இக்கொடுஞ்செயல் நரகத்துன்பத்தைத் தரும். அறிவிற குறைந்த மக்களாலே செய்யப்படும் இக்கொடுஞ்செயலை நீக்கும் பொருட்டு இப்புலம்பல் பாடப்பட்டது. தன் மகன் பலி செய்யப்பட்டதை அறிந்த தாயாடு மனமுருகிப் புலம்புகின்றது.

- 1 ஆசை மகனேயென் அன்பான கண்மணியே
நேசத் துரையே நெடும்பயம் போனாயோ
- 2 ஓராறு மாதம் உடம்புநொந்து பெற்றெடுத்த
சீராளா! தெற்குத் திசைப்பயணம் போனாயோ
- 3 நேராத கோவிலெல்லாம் நேர்ந்து தவமிருந்தே
ஆராத காதலுடன் ஐயோநான் பெற்றெடுத்தேன்
- 4 கல்லுவைத்த கோவிலெல்லாம் கைகுவித்து
நோன்பிருந்து செல்வக் குமரா சிறப்புடனே பெற்றெடுத்தேன்.
- 5 ஆரக்கழுத்தழகா அஞ்சனப்பூக் கண்ணழகா
வார நடையழகா மாராப்பு மேனியனே!
- 6 துள்ளு நடையழகுந் சோதி முகத்தழகுந்
கொள்ளுந் செவியழகுந் கோமளமே காண்பதெப்போ
- 7 நீல மயிரழகும் நெற்றிச் செகிலழகுந்
கோல மருப்பழகுந் கோமளமே காண்பதெப்போ
- 8 பூங்கரும்பே தேனேயென் பொன்னே நவமணியே
- 9 யாழுங் குழலுமென மின்பக் குதலைமொழி
நாளும் பொழுதுமினி நான்கேட்ப தெந்நாளோ

- 10 அம்மா வெனவழைக்கும் ஆசைத் திருக்குரலை
எம்மா தவக்கொழுந்தே நான்கேட்ப தெந்நாளோ
- 11 புல்லுந் தவிடும் நல்ல பிண்ணாக்குந் தீற்றியுனை
அல்லும் பகலுமவர் அன்பாய் வளர்த்தாரோ
- 12 அல்லும் பகலுமவர் அன்பாய் வளர்த்தெலாங்
கல்லுங் கரையக் கழுத்தவெட்டு வெட்டெவோ
- 13 கிம்புரிப் பூணணிந்து கிண்கிணிப்பொற் றர்கூட்டி
வரிசரவு? வம்ப ரலங்கரிக்கப் பார்த்து மகிழ்ந்தேனே!
- 14 வன்னப்பொற் றேரேறி மாப்பிள்ளைபோற் சென்றாயோ
இன்னும் வரக்கானேன் எங்குற்றாய் எங்குற்றாய்
- 15 பெண்ணை மணந்தெனது பிள்ளைவரு வானென்றே
எண்ணி யிருந்துநா னேமாந்து போனேனெடா
- 16 காக்கைக் கரைவும் கனாவும் பலித்ததடா
ஆக்கை துடிக்குதடா அடிவயிறு வேகுதடா
- 17 காரியமொன் றின்றியிந்தக் கன்னெஞ்சப் பேதையர்கள்
மாரியம்மன் கோவிலிலே வாட்பலிக்கு வைத்தாரோ
- 18 பிள்ளையைப் போல்வளர்த்துப் பின்னைநய்தச் சண்டாளர்
துள்ளித் துடிதுடிக்கத் துண்டாக வெட்டினரோ
- 19 காலிலொரு பாவி கழுத்திலொரு மாபாவி
கோலி யிழுக்கக் கொடும்பாவி வெட்டினனோ
- 20 கோலி யிழுக்கக் குளறி மனஞ்சிதறி
ஆரை நினைந்தோ வழுதாயென் கண்மணியே
- 21 ஓங்கிய கத்தி விழும்போ துடல்நடுங்க
ஏங்கி யெனைநினைந்தென் னம்மாவோ வென்றாயோ!
- 22 தூவாரும் மேனி சுழன்று துடிதுடிக்க
ஆவாவென வாய்விட் டையா விறந்தனையோ
- 23 நெஞ்சந் துடிக்குதடா நினைவுதடு மாறுதடா
பஞ்சிலே தீப்போற் பாழ்வயிறு வேகுதடா

- 24 உன்றன் றசையரிந்தே யோலைக் குடலைகட்டிச்
சென்று சென்று விற்றனரோ தின்று பசி யாறினரோ
- 25 ஆசாரி மேலோ அதிகாரி தன்மேலோ
மாமாரி மேலோவிவ் வன்பழிதான் சேருமடா
- 26 கொன்றவன் மேலோ கொடுத்தவன் தன்மேலோ
தின்றவன் மேலோவித் தீயபழி சேருமடா
- 27 வாயில்லாச் சீவன் வதையாதீர் என்று சொல்ல
வாயுள்ளார் நெஞ்சம் மரமோ கருங்கல்லோ
- 28 சைவமு மில்லையோ சான்றோரு மில்லையோ
தெய்வமு மில்லையோ வென்மனது தேற்றிடவே

இறக்கப் போகின்றவர் மரண சமயத்திலே தாம் செய்த பாவங்கள்
நீங்கிச் சுககதிப் பேறெய்த வேண்டிக் கோதானம் முதலியவற்றை
பிராமணரை வரித்துச் செய்க அல்லது இறக்கப் போகின்றவரை
குறித்து அவர் புத்திரர் முதலானோரும் செய்யலாம் என நூல்கள்
கூறும்.

சிரார்த்த தீபிகை
சிவநீ ச.குமாரசுவாமிக் குருக்கள்
அச்சவேலி

தங்கும் அகில யோனிகட்கும் மேலாம் பெருமைத் தகைமையன
பொங்கும் புனித தீர்த்தங்கள் எல்லாம் என்றும் பொருந்துவன
துங்க அமரர் திருமுனிவர் கணங்கள் கழ்ந்து பிரியாத
அங்கம் அனைத்தும் தாமுடைய அல்லவோ நம் ஆனினங்கள்

- பெரியபுராணம் -

துணைநூல்கள்

1. அருணாசலஆசிரியர், கா., சைவ சமய சிந்தாமணி,
ஏ.வி.ஆர்.ஏ அச்சகம்,
1960.
2. இந்துநெறி - இந்து மன்ற வெளியீடு,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்,
1996 - 1997.
3. இந்து நெறி - இந்து மன்ற வெளியீடு,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்,
1999.
4. உலக இந்து மாநாட்டு மலர்-இந்து சமய கலாச்சார
திணைக்களம், கொழும்பு,
2003.
5. கலைவாணி, இராமநாதன், இந்து தர்மமும் வர்ண
தர்மமும்,
ஸ்ரீ ரெங்கா பிறிளரேர்ஸ், மதுரை,
1992.
6. கைலாசநாத குருக்கள்.கா., சைவதிருக்கோயில் கிரியை
நெறி,
இந்து கலாவிருத்திச் சங்கம்,
கொழும்பு, 1963.
7. கோபுரம் - இந்து கலாச்சார அலுவல்கள்
திணைக்களம்,
கொழும்பு, 1999.
8. சிவசாமி, வி., இந்து பண்பாடு - அன்றும்
இன்றும்,
மீரா ஃபைன் ஆட்ஸ், சிவகாசி,
2005.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

530 SOUTH EAST ASIAN AVENUE

CHICAGO, ILLINOIS 60607

TEL: 773-936-3700

FAX: 773-936-3700

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

PHYSICS 101

PHYSICS 102

PHYSICS 103

PHYSICS 104

PHYSICS 105

PHYSICS 106

PHYSICS 107

இந்து தர்மம் காப்போம்!
இந்துவாக வாழ்வோம்!

பசுவதை தடுப்போம்